

ဆုဂမ္မဗ္ဗယ်

မရက်စက်နဲ့ကွယ်

ပ န် ၊ ဆို သိ န် ၊ ချစ် ခြေ ခြေ

အခန်း (၁)

ဟင်...

မုယာခေါင်းအမော့်တွင် လက်ထဲက ဘောလ်ပင်လေး လွှတ်ချမိသည် အထိ ဖြစ်သွားမိသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းပွင့်ကာ မျက်လုံးပြုံးလေးနှင့် တအံ့တဩငေးမောမိ၏။

အခန်းဘေးမှ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်ရတာမို့ နည်းနည်းဝေးပေမယ့် သူမှ သူပဲဆိုတာ သေချာသည်။ ။ မုယာတို့ သင်္ချာအတန်းတွေ ရှိရာ ဘက်ကို ဘေးမှ ကောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့် ပြုံးရယ် စကားဆိုကာ ခပ်အေးအေး လျှောက်လာနေတဲ့ ပုံစံလေး။

မုယာ ဘယ်လူမှားပါ့မလဲ။

ငေးကြည့်နေခိုက်မှာ ပင် ဘယ်ဘက်လက်ကလေး ဆတ်ခနဲမြှောက်ကာ ဆံပင်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖွတ်ပြီးမှ စိတ်မရှည်သလို ပြန်သပ်လိုက်တာလည်း တွေ့နေရသည်။ ။

သူ့ကိုမြင်ရတိုင်း အဲဒီအမူအရာလေး တွေ့ရမြဲပဲဟာ။

ပြီးတော့ သူဝတ်နေကျ အဲ ဝတ်နေကျတော့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ မုယာ တွေ့ရတိုင်း ဝတ်ထားတတ်သည့် လယ်သာဂျာဂင် အနက်ကလေး နှင့်။

ဘယ်လောက်ဝေးဝေးကပဲမြင်မြင် သူ့သဏ္ဌာန်လေးက ပြတ်သား ထင်ရှားနေတတ်သည်။ ။ လမ်းလျှောက်ပုံက အစ ဘယ်သူနှင့်မှ မတူဟု ထင်မိသည်။ ။

ဟောင်ကောင်မင်းသားလိုလို ဂျပန်မင်းသားလိုလို ပေါ်လွင်သော နှာတံလေးနှင့် ပါးတွေ တင်းကာ သူ့မျက်နှာက ဝင်းပြောင်ချောမွေ့နေတာ မို့ အရမ်းကြည့်လို့ ကောင်းသည်။ ။

သို့ပေမယ့် မုယာ သူ့ကိုမသိပါ။ ကင်တင်းတစ်ခုထဲမှာ နှစ်ကိုက်အကွာလောက်က မြင်ဖူးတာ အနီးကပ်ဆုံးပါပဲ။ အဲဒီမြင်ဖူးတဲ့ အကြိမ်တွေကို ပြန်ရေတွက်ကြည့်မည် ဆိုလျှင်လည်း လေး ငါး ခြောက်ခါထက်မပိုပါ။ ပြီးတော့ ကင်တင်းထဲမှာ တစ်ကြိမ်ကလွဲလျှင် ခပ်ဝေးဝေးမှ တွေ့လိုက်သည် ချည်းသာ။

မုယာ ရန်ကုန်ရောက်စ ပထမနှစ် ကျောင်းဖွင့်စ တစ်ရက်မှာ ကက်ရှ်ရှေ့မှာ ထိုင်နေခိုက် ကျောင်းသားတစ်စုကြီး ဖြတ်အလျှောက်မှာ သူ့ကို အမှတ်တမဲ့ တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

များ ပြားလှသော ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကြားမှာ မုယာ သူ့ကို အရင်ဆုံးမှတ်မိ၏။ နောက်ပိုင်း နှစ်လခန့်ကြာသည် အထိ ထပ်မတွေ့ရ။ အတန်းထဲမှာ ရှိရှိ၊ အပြင်ပဲ ထွက်ထွက် မုယာ သူ့ကို သတိထားကြည့်ဖြစ်ပေမယ့် လုံးဝကိုပျောက်နေသည်။ ။

တစ်ကျောင်းတည်းတက်သည့် လူတွေကို တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ဖို့ ကောင်းသည် မဟုတ်လား။ သူ ဒီကျောင်းကမှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု ပင် တွေးစရာ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ။

နောက်တော့ မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ကိုတွေ့ရပြန်၏။
သူငယ်ချင်းအုပ်စုကြီးနှင့် ရောထိုင်ကာ ဖြတ်သွားသမျှ ကျောင်းသူလေး

တွေကို စကြနောက်ကြသည့်အထဲ သူပါဝင်ရယ်မောနေတာ မြင်ရသည်
မို့ ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ကို စိတ်ပျက်သွားဘူးသည်။ ။

ပြီးတော့ အကြာကြီး ပျောက်နေပြန်၏။ တွေ့ချင်ပြီဆိုလည်း မျက်စိ
ရှေ့ကို အမှတ်တမဲ့ကို ရောက်ရောက်လာတတ်ကာ။

ပထမနှစ် တစ်နှစ်လုံးမှာ အဲဒီလို လေးငါးခြောက်ခါတွေ့ဖူးရုံနှင့် မု
ယာ သူ့ကို မှတ်မှတ်မိမိ ရှိရလွန်းသည်။ ။

ဘယ်နေရာလေးသွားသွား တွေ့မလားဟု စိတ်က ရှာဖွေနေဖြစ်သ
ည်။ သို့ပေမယ့် မုယာ ရှာတိုင်းမတွေ့။ တွေ့ရချိန် တန်လျှင် မရှာလည်း
ဘဲ မုယာမြင်ကွင်းထဲ သူရောက်လာတတ်တာလည်း ထူးဆန်းသည်။ ။

ခုလည်း ကြည့်လေ မုယာစာကူးနေတာ၊ သတိလည်း မရပါဘူး။
မော့လိုက်တော့ ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းတွေ့လိုက်ရပြန်ပြီ။

လှိုင်းကို ခြေဦးလှည့်ပြန်ပြီပေါ့လေ၊ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိ။ မုယာ
ကတော့ သူ မုယာတို့ ကျောင်းက မဟုတ်နိုင်ဘူးဟု ထင်နေမိသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံမှ တွေ့ရတာ အမြဲရှိမနေလို့ ပေါ့။

မှတ်မှတ်ရရ ဒုတိယနှစ် ကျောင်းစဖွင့်ကတည်းက ဒါ ပထမဦးဆုံး
တွေ့ရတာပါဘဲ။

ကြည့်နေရင်းက သူ့သဏ္ဌာန်သည် ပိုမိုနီးကပ် ထင်ရှားလာသည်။ ။

"ဟဲ့ မုယာ ဘာငေးနေတာလဲ ရေးလေ"

အနားက ဖြူဖြူ သတိပေးမှ ရှက်ပြီးနှင့် ဘောလ်ပင်ကို ပြန်ကောက်
ကိုင်ဖြစ်သည်။ ။

ပြတင်းပေါက်နှင့် အနီးဆုံး အစွန်မှာ ဖြူဖြူဇော်ထိုင်သည်။ ။ ပြီး

တော့ မုယာ၊ မုယာဘေးမှာ ဝင်းဝင်းသွင်၊ ဝင်းဝင်းသွင်နှင့်ကပ်လျက် ဟို
ဘက်အစွန်မှာ မကြီးမဆွေထိုင်သည်။ ။

လေးယောက်အတူတူ ထိုင်ဖြစ်ပေမယ့် မဆွေနှင့်ဝင်းဝင်းက တစ်တွဲ၊
မုယာနှင့်ဖြူဖြူက တစ်တွဲ သက်သက်ဆီလို ဖြစ်နေရ၏။

ခုလည်း မကြီးမဆွေနှင့် ဝင်းဝင်းက သူတို့ ဘာသာ ဘာတွေတိုးတိုး
ကျိတ်ကျိတ် ပြောနေမှန်း မသိ။ ပြောလိုက်ရယ်လိုက် လုပ်နေ၏။ မုယာ
နှင့်ဖြူဖြူက မနေ့က လွတ်သွားသည့် မြန်မာစာတွေ ပြန်ကူးနေရသည်။ ။

လက်ကကူးနေရပေမယ့် မုယာမျက်ဝန်းက ပြတင်းပေါက်ဆီပဲ ရော
က်ချင်နေ၏။ သူတစ်ခါမှ သင်္ချာအခန်းတွေဘက်ကို မလာပါဘူး။

ခု ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သူ့ဘေးက နှစ်ယောက်ကကော ဘယ်သူတွေ
ပါလိမ့် အတွေး တွေကြောင့် ရင်တွင်း ငြိမ်သက်မှုမရှိလှပါ။

"ဖြူတော့ ရေးလို့ ပြီးသွားပြီ မုယာကော"

ဖြူဖြူဇော်က ဘောလ်ပင် အဖုံးလေးကိုပိတ်ကာ မုယာစာအုပ်ထဲ
ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

"ဟင် လိုသေးတယ်၊ လက်ရေးကလည်း နှေးပါ့"

မုယာ ကူးရေးနေသော စာကြောင်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ရှုံ့မဲ့ပြော
တာမို့ မုယာဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးသာနေလိုက်၏။

"ဒါပြီးရင် သင်္ချာအချိန်နော်"

"အင်း"

အရေးမပျက်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။ ဖြူဖြူက ဘာမှ
ထပ်မပြောတော့ဘဲ လွယ်အိတ်ထဲမှ နေကြာစေ့ထုပ်ကို ယူ၏။ မုယာတို့

စားမလားဟု ပေးသည် ။ မုယာခေါင်းခါတော့ သူ့ဘာသာပဲ တိတ်တိတ်
ဆိတ်ဆိတ်မေးနေသည် ။ ဟိုနှစ်ယောက်လည်း
စကားပြောကောင်းတုန်း။

မုယာလည်း ခေါင်းငုံ့ကာ ခပ်မြန်မြန် ကူးနေလိုက်၏။

စကားပြောသံ ရယ်သံအချို့နှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းရောင်
ကွယ်သွားတာမို့ မုယာ ခေါင်းပြန်အမော့်မှာ အလွန်အမင်း အံ့ဩသွားရ
၏။ နံရံကပ်ကာ ကျောမှီပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေကြာစေ့စားနေသ
ည့် ဖြူဖြူလည်း ကိုယ်လေးမတ်သွားသည် ။

သုံးယောက်သား ပြတင်းပေါက်ပြည့်အောင် တန်းစီရပ်နေကြတာ။
ပြီးတော့ ရယ်ကျဲကျဲတွေ။ သူက အလယ်မှ ။

လက်တစ်ဖက် ပြတင်းဘောင်ကို တင်မှီကာ မုယာတို့ အခန်းထဲ ကို
ယ်ကြီးကိုင်းလို့ ၊ ဘယ်လို လုပ်များ ဒီနားရောက်လာရတာလဲ မထင်မှတ်
လိုက်တာ။

မုယာမော့်ကြည့်နေမိရင်း ယုံတောင်မယုံနိုင်ပါ။ သူ့ကို ဒီလောက် နီး
နီးကပ်ကပ်လည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတာမို့ အံ့ဩလွန်းမက ငေးမောမိ
၏။ ရယ်ဟဟနှုတ်ခမ်းမှာ သွားစွယ်ချန်ချန် ဖွေးဖွေးလေးက လှပထင်
လင်းနေသည် ။ သူကလည်း မုယာတို့ အားလုံးကို တစ်ယောက်ချင်း ကြ
ည့်နေလေသည် ။

မကြီးနှင့်ဝင်းဝင်းတို့ လည်း စကားသံတိတ်ကာ သူတို့ ကိုပဲ ကြည့်
နေသည် ။ မုယာတို့ လေးယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်နေဖြစ်သည် ။

တကယ်ဆို မုယာတို့ က ပြတင်းပေါက်နားထိုင်ဖြစ်ပေမယ့် ဒီဘက်
ပြတင်းပေါက်တွေက ကော်ရစ်ဒါဘက်မှာ မဟုတ်။ ရေမြောင်းနှင့်မျက်ခ

င်းပဲရှိတာ၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလည်း သိပ်မရှိလှပါ။ လူရှင်းသည် ။

တော်ရုံကောင်လေးတွေလည်း အနားတောင် မလာကြပါ။ မုယာတို့ ပြတင်းပေါက်နားကို တမင်ကြီးလာမှ ပဲ ရမှာ ကိုး၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာရင်း နောက်ပြောင်တာမျိုးလည်း လုပ်လို့ မရဘူး မဟုတ်လား။

ပြတင်းပေါက်နားလည်း ကြိုက်၊ ကောင်လေးတွေ လာနောက်တာလည်း မခံနိုင်သော ဖြူဖြူက ဒီနေရာကို သင့်တော်လှပါပြီဆိုပြီး နှစ်စကတည်းက ရွေးချယ်နေရာဦးထားခဲ့တာပါ။ ခုမှ ဖြူဖြူလည်း အံ့ဩနေသည် ။

ပြီးတော့ မုယာတို့ ရိုးလ်က လူရှင်းသည် ။ နောက်ဘက်အတန်းနှစ်တန်းမှာ လည်း လူလွတ် နေတာများ ၏။ မုယာတို့ အတန်းနှင့် တခြား အတန်းအားလုံးသည် အလိုလို တသီးတခြား ပုံစံဖြစ်နေ ရသည် ။

ခုလို ရဲရဲတင်းတင်း သုံးယောက်ကြီးများ တောင် လာပိတ်ရပ်ရုံမက ရယ်ကျဲကျဲတွေပါ လုပ်နေကြတာကို တအံ့တဩ တိတ်ဆိတ်နေမိတာဖြစ်သည် ။

"ဘာလဲ"

ဝင်းဝင်းဆီမှ အရင်ဆုံးအသံထွက်၏။ မေးပုံက မာဆတ်ဆတ်။

မုယာတို့ လေးယောက်ထဲမှာ အသွက်ဆုံးနဲ့ အစွာဆုံးက ဝင်းဝင်းလေ။ ဆရာမရှိချိန်မို့ အတန်းက ဆူနေသည် ။ လူတွေကလည်း လုပ်ချင်ရာလုပ်။ ထိုင်ချင်ရာထိုင်၊ ပြောချင်ရာပြော။

"ဟာ ဘာကြီးတွေလဲဟ"

ဟိုသုံးယောက်က ဘာမှ ပြန်မဖြေသောအခါ ဝင်းဝင်းသွင်က စိတ်တိုသံနှင့် ခပ်ကျယ်ကျယ် ရေရွတ်သည် ။

သူက တိုးတိုးရယ်လိုက်၏။ ဘေးက ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူ့
ပခုံးပေါ်လက်အသာ တင်ကာ တစ်ခုခုပြောလိုက်ပုံရသည် ။

ဖြူဖြူက မုယာမျက်နှာကိုကြည့်သည် ။ မုယာလည်း စာဆက်မရေး
နိုင်ဘဲ ငေးနေမိသည် ။

"ညီမ ဒါ ဘာမေဂျာလဲ"

ဖြူဖြူဘက် အစွန်က အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် တစ်ယောက်က ပြုံးစိစိနှင့်
မေး၏။

"ဖီးဆစ်...ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

ဝင်းဝင်းက ခပ်တည်တည် ဖြေလိုက်သည် ။

"ဟာ မညာပါနဲ့ ဗျာ၊ ဒါ မက်စပါ၊ သိပါတယ်"

"သိရင် ဘာလို့ လာမေးနေလဲ ရှုပ်လိုက်တာ"

ဝင်းဝင်းက သူ့အညာပေါ်သွားတာမို့ စူပုပ်ပုပ်နှင့် မျက်စောင်းထိုး၏။

"ဟုတ်သားပဲ၊ ဖီးဆစ်ကကောင်ကိုမှ ညာမိတာကိုး တို့ ကိုညာရင်
တော့ ယုံမိမှာ ပဲနော်"

သူက သူ့ညာဘက်မှ အရပ်ပုပု သွားခေါ်ခေါ်နှင့် ကောင်လေးဘက်သို့
လှည့်ကာ ပြောလိုက်တာမို့ သူ့အသံကို မုယာ ဂရုတစိုက် နားစွင့်မှတ်
သားနေမိ၏။

စကားပြောပုံက တစ်မျိုးလေးပါလား၊ မာမာပြတ်ပြတ်နဲ့ ကို ချိုနေ
တာ၊ နားထောင် ကောင်းတာ အံ့ဩစရာ။

ဒါပေမဲ့ ခုလို လာပြီးရောနေတာ ဘာသဘောမှန်း တွေးမရအောင် ရှိ
နေရသည် ။

သူ့ပြောစကားအရဆိုလျှင် ဒီဘက်အစွန်က အရပ်ရှည်ရှည်တစ်ယောက်က ဖီးဆစ်မေဂျာ ကပေါ့ သူရယ် ဟိုတစ်ယောက်ရယ်က မဟုတ်ဘူး ။

"ကိုယ်တို့ က အပြောင်အပျက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မေးစရာလေးနည်းနည်းရှိလို့ ကူညီပါလား"

သူက လေသံအေးအေးနှင့် ခပ်တည်တည်လေး ဆိုလိုက်တာမို့ မုယာခေါင်းညိတ်မိမတတ်ပင်။

ဒီဟန်ပန် ဒီလေသံလေးနှင့် သူ တစ်ခုခုညွှန်ကြားလည်း ခေါင်းခါဖို့ လွန်စွာခဲယဉ်းမှာ ပဲဟု မုယာ တွေးလိုက်မိသည် ။

ဝင်းဝင်းက စိတ်ဝင်စားသွားပုံနှင့် သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်၏။ ဖြူဖြူကလည်း သူတို့ မမြင်အောင် မုယာကို အသာလေး လက်ကုတ်သည် ။

"ဒီအတန်းကို ဆရာဦးမိုးလွင် သင်တယ်မဟုတ်လား"

သူက ဆက်မမေးဘဲ အရပ်ရှည်ကပဲ မေး၏။

မုယာတို့ အကုန်လုံး ငြိမ်သက်နေမိသည် မို့ မကြီးက အားနာလာပုံလေးပြုံးကာ "ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးမိုးလွင် သင်ပါတယ်" ဟု ရိုးရိုးပဲဖြေလေသည် ။

သွားခေါခေါနှင့် ကောင်လေးက ရယ်စရာမပါဘဲ ရယ်လိုက်တာမို့ ဝင်းဝင်းက မျက်မှောင် ကြုတ်ကြီးနှင့် မကြည်မလင် ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဟေ့ကောင် ရယ်မနေနဲ့ ၊ သူတို့ က လာနောက်တယ် ထင်နေဦးမယ်ကွ"

သူက ဝင်းဝင်းအကြည့်ကို သိရှိစွာ သွားခေါလေးကို ဟန့်လိုက်သည်

ကြည့်ရတာ ဦးမိုးလွင်ကို စုံစမ်းချင်တာလား၊ ဒါဆိုလည်း သင်္ချာဌာနကို သွားရုံပေါ့၊ ခုတော့ မဆီမဆိုင်တွေ။

ဆရာဦးမိုးလွင်က ဌာနမှာ နာမည်အကြီးဆုံး ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ တစ်ခြားကြောင့်မဟုတ် ငယ်သလောက် စာအသင်ကောင်းလို့ ပါ။

ဆရာသင်ကြားရာ အတန်းတိုင်းမှာ နေရာတစ်နေရာစာမလွတ်အောင် လူပြည့်ရုံမက အတန်း ပြတင်းပေါက်တွေမှာ တခြားအတန်းတွေက လာရပ်နားထောင်သူတွေ ဆရာသင်ပြတာကို အသည်း အသန် ကူးသူတွေ အတန်းဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဝိုင်းနေတတ်တာမို့ ဆရာဦးမိုးလွင် အချိန်ဆိုလျှင် အဝေးကပင် ဆရာသင်နေပြီမှန်း အလိုအလျောက် သိသာစေပါသည် ။

ကျောင်းမှာ က စာအသင်ကောင်းလျှင် အရမ်းကျော်ကြားသည် ။ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်စွာပဲ အဲဒီ ဆရာသင်သည့် အတန်းထဲပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ဝင်လာနားထောင်သင်ယူတတ်ကြသည် မဟုတ်လား။

ဆရာဦးမိုးလွင် အချိန်ဆိုလျှင် တခြားအတန်းက သင်္ချာသမားတွေပါ အပြေးအလွှား ရောက်လာတတ်တာမို့ လူတွေကျပ်ခဲကာ အရမ်းပျော်ဖို့ ကောင်းသည် ။ ဆရာကလည်း အလွန် တက်ကြွစွာ သင်ကြားပို့ချ၏။ အထူးသဖြင့် စာကြိုးစားချင်သူတေါ ဆရာ့အာဘော်နှင့် သင်ကြားပုံစနစ်ကို သိပ်ကြိုက်ကြသည် ။

သူတို့ ကကော အဲလိုချဉ်းကပ် သင်ယူလိုသူတွေလား၊ ပုံစံတွေကြည့်ရတာတော့ စာကြိုးစား မည့်ပုံတွေ မဟုတ်လှပါ။

ဆရာ့နာမည်ကို အတည်ပေါက် လာမေးနေတော့ ထူးတော့ထူးသား

"အဲဒီဆရာဝိုင်းတွေ ဘာတွေမသင်ဘူးလား"

"ဘယ်သိမလဲ ဆရာသွားမေးပါလား"

ဝင်းဝင်းက ထုံးစံအတိုင်း ဘုပြောလိုက်သည် ။

"ဟေ့ကောင် ရစ်မနေနဲ့ ၊ လိုရင်းပြောလိုက်ကွာ"

"ဒီတစ်တန်းလုံးမှာ ညီမတို့ က စာကြိုးစားမယ့်ပုံလဲရတယ်၊ ပြီးတော့ သဘောကောင်းပုံလဲ ရတယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့ လား"

အရှည်ကြီး စကားမဆုံး ‘ မဟုတ်ဘူး ’ ဟု ဝင်းဝင်းအော်လိုက်တာမို့ မုယာ ရယ်ချင်သွား ရ၏။

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူတစ်ပါးကို ကူညီမယ့်ပုံလဲရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ထင်တာ မမှားနိုင် ပါဘူး"

"အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ကြာတယ်၊ အလှူခံဆိုရင်လည်း အတန်းရှေ့ကိုကြွ"

"အလှူခံတော့ အလှူခံပဲ"

ပြောရင်း သူတို့ ဘာသာ တဟားဟား ရယ်လိုက်ကြတာ ဝင်းဝင်းက ဆက်လက်ပြီး စကား မပြောချင်တော့ပုံနှင့် မျက်နှာကို ဟိုဘက်လုံးလုံး လွှဲထား လိုက်လေသည် ။

"ဟေ့ကောင်တွေ တော်ပြီကွာ၊ တော်ကြာ ဆရာဝင်လာရင် ပြောလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

သူက လက်မှ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဘေးကနှစ်ယောက်ကို သတိပေးမှ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာလေးတွေ တည်လိုက်ကြတာမို့ ရယ်စ

ရာကောင်းနေရသည်။ ။

"မုယာရေ၊ ဒီနေ့တော့ အူကြောင်ကြောင်တွေနဲ့ ပဲ အချိန်ကုန်မယ်ထင်တယ်"

"မကုန်စေရပါဘူး၊ ပြေပြေလည်လည်ပေါ့"

ဖြူဖြူက မုယားနားတိုးတိုးကပ်ပြောတာကို သူတို့ က ကြားဖြစ်အောင် ကြားသေးသည်။ ။

"ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုမေးမလို့ "

"တော်ပြီ မေးနေတာ တစ်ခုမကတော့ဘူး"

"ဒီတစ်ခါ တကယ်ပါ တစ်ခုတည်း"

"ဟိုးဘက်အစွန်းက အင်္ကျီအဖြူလေးနဲ့ တွေ့လား။ ဆံပင်ကို စည်းထားတယ်လေ"

ဝင်ပေါက်တံခါးနားက ဒုတိယအတန်းကို လက်ညှိုးညွှန်တာမို့ လေးယောက်သား ခေါင်းလေးတွေလည်အောင် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ ပြီးမှ မုယာက သတိတရ ဒီဘက်မျက်နှာပြန်လှည့် လိုက်သည်။ ။

သူ့ဘေးမှ အရပ်ရှည်က မုယာကို သေချာကြီး လာရယ်ပြနေတာမို့ မုယာဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဘယ်လိုလူတွေပါလိမ့်နော်။

"အဝါဝမ်းဆက်လေး ဘေးကလား"

ဝင်းဝင်းက သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကောင်မလေး"

သူ့နှုတ်ဖျားက အလျင်စလို ဝမ်းသာအားရကြီး ပြောလိုက်တာမို့ မုယာရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်သွားရကာ စောစောကညွှန်ပြသော နေရာကို

ထိတ်ပျာစွာ ရှာဖွေလိုက်မိသည်။ ။

"ဪ"

ဝင်းဝင်းက ခပ်မဲ့မဲ့လေး ရေရွတ်လိုက်သည်။

"အဲဒီတစ်ယောက်ဗျာ၊ နာမည်လေး သိချင်လို့ ဘယ်လိုခေါ်လဲမသိဘူး"

အကုန်လုံး တိုင်ပင်ထားသလို နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ။ သူတို့ ကလည်း လက်မလျှော့ဘဲ "ပြောပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ က တစ်တန်းတည်းပဲ၊ သိမှာ ပေါ့၊ ခင်လား ဘာလား"နှင့် အတင်းကြီးပဲ မေးနေကြလေသည်။ ။

သူတို့ ပြောတာမသိဘဲနေမလား။ အဲဒါ မက်စံကွင်းပဲ ဥစ္စာ။

ဘာလေးဝတ်ဝတ် ဘယ်လိုပဲနေနေ သိပ်ကိုလှတာ အပြစ်ပြောစရာ မရှိအောင် မှုန်နေအောင် ချောလို့ ပဲ အကုန်လုံးက ကွင်းအဖြစ် ဝိုင်းဝန်းသတ်မှတ်ထားကြတာပဲ။

မသော်တာမောင်ကို တစ်တန်းလုံးက ခင်ကြတာ မုယာတို့ နှင့်လည်း အခင်ကြီး မဟုတ်တာတောင် ခေါ်ခေါ်ပြောပြောတော့ ရှိသားပဲ၊ ရင်းနှီးသားပဲ။

သော်တာမောင်က စကားပြောပုံ အမူအရာလေးလည်း အရမ်းချစ်စရာကောင်းသည်။ ။ မြင်ရသူ မငေးဘဲ မနေနိုင်အောင်ပါ။ အထူးသဖြင့် ကောင်ကလေးတွေဆို မြင်ရုံနှင့် ကြွေကြသည်။ ။

"သော်တာ...သော်တာ"နှင့် မုယာတို့ အတန်းထဲက လမင်းလေးတစ်ပါးလေ။ အကုန်လုံး ဂရုတစိုက် ငေးကြည့်ရသည်။ ။

နွေခင်းဘက်မှာ လင်းတော့ လမင်းလေးကို မေဂျာပေါင်းစုံက ယော

ကျားလေးများ စွာ လာလာ ဖူးကြတာ ကြုံဖူး တွေ့ဖူးပေါင်းများ လို့ ရိုး
အီနေပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ မုယာရင်ထဲ နင့်သွားအောင် အံ့ဩမိလေ၏
။

လှလို့ ကြိုက်တာ မဆန်းပေမယ့် အဲဒီကြိုက်တဲ့ လူတွေထဲ သူပါသ
ည် ဆိုသည့် အသိက အံ့ဩစိတ်နှင့် ကြေကွဲဆုံးရှုံးစိတ်ကို တစ်ပြိုင်နက်
တည်း ခံစားစေ၏။ လက်စသတ်တော့ ဒီအတန်းနား ရောက်လာရတဲ့ ရ
ည်ရွယ်ချက်က ဒါကိုး။

ဪ နောက်ဆုံးတော့ သူလည်း သော်တာမောင်ကို ကြိုက်တာပါပဲ
လား။

အေးလေ လူတိုင်းလိုလို ကြိုက်ကြတာပဲ။ သူလည်း လူထဲကလူ၊
ယောက်ျားလေးများ စွာခဲက ဘာမှ မထူးခြားသော ယောက်ျားလေးတစ်
ယောက်ပဲဟာ။

ဒါ ဘာဆန်းမလဲ၊ သဘာဝပါ။

ရင်ထဲ အတွေးပေါင်းစုံနှင့် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေမိသေး၏။

ဒီတစ်ခါ သူပြုံးနေပုံက မုယာကို အရမ်းနှိပ်စက်နေသည် ။

အဝေးကြီးက ကြည့်ရုံနဲ့ ပဲ အဲဒီအပြုံးက ရင်ခုန်စေနိုင်တာပါ။

ခုတော့ ဒီအပြုံးနဲ့ သော်တာမောင် ရှိရာဘက်ကို ငေးမောနေလေပြီ။
သော်တာကော ရင်ခုန်လေမလား။

"ပြောပါဗျာ။ နာမည်လေး ပြောရုံလောက်တော့ ကူညီပါ။ သူက
အပြင်သိပ်မထွက်လို့ "

အပြင်သိပ်မထွက်ရင် တန်ဖိုးကြီးသလား၊ ဒီလိုပဲလား။

ကောင်လေးတွေကတော့ သော်တာမောင်ကို သိပ်ကိုတန်ဖိုးထားကြသည်။ အထင်ကြီး ကြသည်။ အရမ်းမက်မောကြသည်။ အစကတော့ ဒီလောက်မဟုတ်ပါ။ ပထမနှစ်တုန်းက ကွင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံရပြီးသည် အထိ သော်တာမောင် ဒီလောက်ရေပန်းမစားသေးပါ။ ကောင်လေးနှစ်ယောက် သုံးယောက် အတင်းလိုက်လံကပ်ကြသည်။

သော်တာလုံးဝမမှု ဂရုမစိုက်။ နောက်တော့ လေးငါးခြောက်ယောက် နောက်တဖြည်းဖြည်း နာမည်ကြီးကာ သူ့ကို ပိုးပန်းသူတွေ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ များ ပြားလာသည်။

ယောက်ျားလေး လောကမှာ လည်း တစ်ယောက်ကြိုက်တယ်၊ မရဘူး၊ နောက်တစ်ယောက် ချစ်တယ်၊ အသိအမှတ်မပြုဘူး၊ နောက်ထပ် တစ်ယောက် မပေါက်ရောက်ပြန်ဘူးဆိုလျှင် အကုန်လုံး စိတ်ဝင်စားရမယ်လို့ များ သတ်မှတ်ထားသလားလို့ အောက်မေ့ရသည်။

ဘယ်သူမှ မရဘူး၊ ငါလည်း ကြိုးစားကြည့်လိုက်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သော်တာမောင်ကိုမှ မချစ်ဘူးဆိုရင် တစ်ခေတ်နောက်ကျသွားမှာ ပဲဟု များ တွေးထားကြသလား မသိပါ။

သော်တာကတော့ ဘယ်လိုနေသည် မသိ။ ကြာတော့ မြင်ရ ကြားရ သည့်လူတွေ စိတ်ရှုပ်လာရသည်။ သော်တာ့ကို သူ့အိမ်က အတန်းအရောက် လိုက်ပို့ လာကြိုတွေလုပ်လာသော အခါအရင်ကထက် နှစ်ဆလောက် ပိုပြီးနာမည်ကြီးလာရတော့သည်။

ခုလည်း လာပြန်ပြီ၊ နာမည်ပြောပါတဲ့။

အရင်က သော်တာမောင် လှပုံထူးတာလေး ရုပ်ရည် ပါရမီကောင်းတာလေးကို အားကျစိတ်နှင့် ငေးမောခဲ့ဖူးရပေမယ့် ခုအချိန်မှာ တော့

အလွန်စိတ်ပျက်သွားရပါပြီ။

ဝင်းဝင်းဆို သော်တာနေပုံထိုင်ပုံ ဝတ်ပုံစားပုံ ပြောပုံ ဆိုပုံလေးတွေ
အကုန်လုံး မှတ်သားကာ တိတ်တိတ်ကလေး အတုခိုးနေသူပါ။

မုယာတို့ အတန်းထဲမှာ သော်တာ့ကို အားကျသူ ချစ်ခင်အထင်ကြီး
သူရှိသလို တချို့တလေ လည်း မနာလိုနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည် ။

ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ဖြစ်စရာပဲလေ။ မျက်နှာလေးက အစ ဆံပင်လေး၊
ခြေသည်း လက်သည်းလေး၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာရှိတာ
မှ မဟုတ်ဘဲ။

မုယာကိုယ်တိုင်လည်း သော်တာ့ကို ငေးခဲ့ဖူးတာပါပဲ။ ခုလည်း ကြ
ည့်နေမိသည် ။

သို့ပေမယ့် သူကြိုက်သည် ဟု သိရသည့်ခဏ ခုချိန်လေးမှာ မှ မုယာ
မျက်ဝန်းထဲ သော်တာ အကျည်းတန်သွားသလို ခံစားမိသည် ။ လှတဲ့ လူ
တွေများ မလှလှအောင် လုပ်တတ်ပါ။ အိုက်တင်ကလည်း ထုတ်တတ်
ပါ့ဟု တစ်ခါမှ မတွေးမိတာတွေပါ တွေးမိသွားရတော့၏။

"လုပ်ပါဗျာ၊ ပြောစမ်းပါ၊ သူ့နာမည် ဘယ်သူတဲ့ လဲ"

"သူ့သွားမေးပါလား"

"မမေးရဲလို့ "

သူ့နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု မုယာ အံ့အား
သင့်စွာ မျက်ဝန်းမလွဲဘဲ ကြည့်နေမိသည် ။ အို မုယာ အထင်ကြီးသည့်
သူက ကိုယ်ကြိုက်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နာမည်ပင် မမေးရဲ
သည့် ခပ်ညံ့ညံ့သူတစ်ယောက်လား။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ သူပြောလိုက်တာ မဟုတ်ပါစေနဲ့ ။ ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံကြည်နိုင်စွာ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်နေမိ၏။ ဘာမှ မဆိုင်သည့် ဘဝမှာ ပင် သူ့ကို အထင်သေးရမှာ ရှုတ်ချရမှာ မုယာ အရမ်းဝန်လေးသည် ။ မုယာပေးထားမိတဲ့ အမှတ်တွေ တစ်မှတ်မှ အလျော့မခံနိုင်အောင် စိတ်ထဲဖြစ်နေမိ၏။

ရယ်စရာပဲနော်၊ မုယာအဖြစ်က နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ရယ်လို့ ရနေပြီ။

"သူ့အိမ်က တင်းကျပ်ပုံရတယ်နော်၊ ဒီကောင်ကလည်း အသည်းအသန်ဖြစ်နေပြီ"

သူတို့ စကားတွေကို မကြားသလိုပင် မုယာခေါင်းငုံ့ထားမိသည် ။

ဝင်းဝင်းကလည်း နာမည်လေးပြောလိုက်ရမှာ နှမြောနေပုံနှင့် ခပ်တည်တည်လုပ်နေ၏။

မကြီးကတော့ အားနာတတ်သူပီပီ ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ငြိမ်သက်နေသည် ။ ဖြူဖြူက ခုထိ အကဲခတ်လို့ မရသေးပုံဖြင့် သုံးယောက်လုံးကို သေချာကြည့်တုန်း။

"ဟာ ဆရာ ဝင်မယ်ထင်တယ်ကွ၊ လာနေပြီ"

သူတို့ ပြောမှ လှမ်းကြည့်တော့ ဆရာ တကယ်လာနေပြီ။

"ဆရာ လာပြီနော်၊ သွားကြတော့ အဲဒီဆရာက အရမ်းဆူတတ်တာ"

ဝင်းဝင်းက လူကြီးပုံစံနှင့် သူတို့ ကို နှင်လိုက်၏။ သူတို့ မသွားဘဲ ရပ်နေကြသေးသည် ။ နောက်တော့ ဆရာက သူတို့ ဘက် လှမ်းကြည့်မှ လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားကြတော့သည် ။

"ခက်တယ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ သော်တော့ရောဂါကလည်း မသေးဘူး၊

ငါတို့ ဆီတောင် မျက်စိ လည်ပြီး ရောက်လာရသေးတယ်ကွာ၊ အံ့ရော"

ဖြူဖြူညည်းညူလိုက်တာကို မကြီးက 'အေးနော်' ဟု ထောက်ခံ လိုက်လေသည်။ ။

"ဟိုက် ဟိုသုံးယောက် ပြန်လာကြပြန်ပြီ"

ဖြူဖြူက အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်းမှ အမောတကော အသိပေးလိုက်သည် မို့ မုယာတို့ သုံးယောက်သား ဖြူဖြူကြည့်နေရာသို့ အလျင်အမြန် ဝိုင်းကြည့်ဖြစ်ကြ၏။

"ခပ်တည်တည်နေ"

ဝင်းဝင်းက ကမန်းကတန်း မျက်နှာပြင်ကာ အကုန်လုံးကိုသတိပေးလိုက်၏။

"အေး ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ ဘာမေးမေး ပြန်မဖြေနဲ့ သိလား၊ လူတွေကို ဘာမှတ်နေလဲမသိဘူး၊ အလကား သော်တာကိစ္စ သော်တာ့ဆီသွားမမေးဘဲ ဒီကိုလာရစ်နေတာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး"

အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သော မကြီးကပါ စိတ်တိုနေဟန်နှင့် စူပူပူဆို၏။

မုယာ ပြုံးနေမိ၏။ သင်္ချာဆရာထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ဘဲ သူတို့ ပြန်ရောက် လာပြန်ကြတာကို စိတ်ထဲရယ်ချင်နေရသည်။ ။

သော်တာ့ကို ကြိုးစားသည့် ကောင်လေးတော်များများ ဒီလိုပဲ ဇွဲ

ကောင်းတတ်ကြပါသည်။ ။

ခုလည်း နာမည်ကို မရမက မေးပြန်ဦးမှာ သေချာလှသည်။ ။

"မုယာ သေချာတယ်၊ ဒီကိုလာနေတာ၊ ကြည့်ပါလား၊ မျက်နှာတွေ
က ပြုံးဖြဖြနဲ့။"

ဖြူဖြူက မုယာဘက်လှည့်ကာ မကျေမနပ်ဆို၏။ မုယာ ဘာမှ
ပြန်မပြောမိ။

"တံခါးပိတ်ထားလိုက်မလား"

"ဟယ် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ"

မုယာ ပျာပျာသလဲ ကန့်ကွက်တော့ ဖြူဖြူက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ပြ
န်ကြည့်၏။

"ဘာလို့ ပိတ်ရမှာ လဲ သူတို့ ကိုကြောက်ရာကျမယ်၊ နေပါစေ၊ ဒီတစ်
ခါ ငါရှင်းလိုက်မယ်"

ဝင်းဝင်းကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။ ဖြူဖြူက ဘာမှ ထပ်မပြောတော့။

ထင်ထားသည့်အတိုင်း စောစောကလိုပဲ ပြတင်းပေါက်မှာ ကိုယ်စီ
လာရပ်ကြလေသည်။ ။ သူက နဂိုပုံစံမျိုးပဲ ပြတင်းဘောင်ကို လက်တင်မှီ
ကာ ခပ်လျော့လျော့နှင့် သက်သောင့်သက်သာရှိလေသည်။ ။

ဒီအတန်းနှင့် ကျွမ်းဝင်ပြီးသားလိုလို မုယာတို့ နှင့် ခင်မင်ရင်းစွဲရှိပြီး
သလို သူ့ဟန်က ပြုံးထွေထွေလေးနှင့်။

ကျန်နှစ်ယောက်ကမှ မလုံမလဲပုံစံနှင့် ရယ်ကျဲကျဲလေးတွေလုပ်နေ
သေးသည်။ ။ သူကတော့ ခပ်တင်းတင်းပါ။ အပြုံးက မရဲတရဲဟန်မစွက်။
အားနာဟန် အနေခက်ဟန် ရှက်ဟန်တစ်စက် ကလေးမှ မပါ။ လုပ်ရိုး

လုပ်စဉ် နေရိုးနေစဉ် ပုံမှန်သဏ္ဌာန်အတိုင်း ရှိနေပုံမျိုး။

ဒီလိုလူတစ်ယောက်က သော်တာမောင်ကို နာမည်လေးပင် မမေးရဲ ပါဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ယုံကြည်နိုင်စရာမရှိပါ။ အရာရာကို ကိုယ့်ဆန္ဒရှိသလို ရအောင်လုပ်ယူသွားနိုင်မည့် ခိုင်ကျည် ပြတ်သားမှုများ ရှိနေပါလျက် သူ ထူးဆန်းလှသည် ။

မုယာ၏ အကဲခတ်မျက်ဝန်းကို သူကစူးစူးစိုက်စိုက် တုံ့ပြန်လိုက်တာ မို့ ရင်ထဲလန့်ဖျပ်စွာ မုယာအကြည့်လွဲဖယ်လိုက်ရသည် ။

"ခင်ဗျားတို့ များ ရုပ်ကလေးလှသလောက် ကပ်စေးနဲ့လိုက်တာ"

"ဘာပြောတယ်"

"အဟဲ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ က တကယ်သိချင်လို့ ပါ။ နာမည်လေးပြောဖို့ လောက်တော့ ဒီလောက်မတွန့်တိုပါနဲ့ ဗျာ၊ ပြောစမ်းပါ။ ဘယ်သူတဲ့ လဲ လူက ဒီလောက်မိုက်တာ နာမည်လဲမိုက်မှာ ပဲ"

အရပ်ရှည်ကြီးက ထုံးစံအတိုင်း ဝင်းဝင်းနှင့် အချေအတင်ဖြစ်နေသည် ။

"သူ့မှာ ရည်းစားမရှိတာ သေချာပါတယ်နော်"

"ဘယ်သိမလဲ၊ ရှိချင်ရှိမှာ ပေါ့"

"ရှိလဲ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါမျိုးက အပြိုင်အဆိုင်လေးတွေ လုပ်ရရင် ပိုပျော်စရာ ကောင်းတာ"

"သေလိုက်ပါလား"

"ဟာဗျာ ရက်စက်လိုက်တာ"

သူနဖူးသူရိုက်ကာ ရှုံ့မဲ့နေတာမို့ အရှည်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ဖြူဖြူက

မုယာဘက်ကို မျက်နှာလှည့်ပြီး ရယ်လိုက်၏။ မုယာလည်း သူတို့ ကြောင့် ရယ်ချင်နေရသည် ။

ဝင်းဝင်းကလည်း ပြောရင်းနဲ့ ပျော်စရာလို သဘောထားလိုက်သည် လားမသိ။ မျက်နှာကြောက လုံးဝမတင်းတော့ဘဲ ကြည်ကြည်လင်လင် လေး ဖြစ်လာသည် ။

"ပြောပါ...ဘယ်သူတဲ့ လဲ"

"သီတာ"

"မွန်မွန်စိုး"

ဝင်းဝင်းရော ဖြူဖြူပါ ပြိုင်တူဖြေလိုက်မိတာမို့ သူတို့ သုံးယောက်က ဒါမျိုးမရဘူးလေ ဆိုသော ပုံစံမျိုးဖြင့် တဟားဟားလှောင်ရယ်လိုက်ကြ သည် ။

ဝင်းဝင်းကရယ်လျက်...

"ဖြူဖြူ နင်က ဘာလို့ သွားနောက်ရတာလဲ"

"ဘယ်မှာ နောက်လို့ လဲ၊ သွားမေးကြည့်ပါလား၊ သူ့နာမည် အိမ်မှာ ခေါ်တာ သီတာပဲဥစ္စာ"

ဖြူဖြူဇော်ကလည်း ဟန်မပျက်ရအောင် အတည်ပြုရှာ၏။

"ဒီမှာ မယုံချင်ရင် လာမေးမနေနဲ့ ၊ ကျောင်းနာမည်က မွန်မွန်စိုး၊ အိမ်နာမည်က သီတာ ဒါပဲ"

"ဟုတ်ရဲ့ လားဗျာ"

"ဪ...ဝင်းဝင်းတို့ က ရှင်တို့ ကို ညာနေရဦးမှာ လား၊ ဘာဆိုလဲ

"ဟုတ်ပါ့မလား၊ ဒီတစ်ယောက်က ရယ်နေတယ်"

မုယာကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်တာမို့ မုယာနှုတ်ခမ်းလေးက စေ့သွားရသည်။ ။

"မုယာက သူ့ဘာသာရယ်တာပဲ၊ သွား သွား လာမေးမနေနဲ့ ၊ ရှုပ်တယ်"

ဝင်းဝင်းက စိတ်တိုစွာ အော်ပစ် လိုက်လေသည်။ ။ သူတို့ မျက်နှာလေးတွေ ငယ်သွားကာ "မယုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သေချာချင်လို့ ပါ"ဘာညာနှင့် ဖြေရှင်းနေကြသည်။ ။

"ဒါဆို အဲဒီကောင်မလေးကို မွန်မွန်စိုးလို့ သွားခေါ်ကြည့်မယ်၊ လှည့်မကြည့်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"အိုး နာမည်ခေါ်တိုင်း လှည့်ကြည့်မယ်လို့ ရှင်တို့ ကို ဘယ်သူပြောလဲ"

"ဟာဗျာ၊ အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ"

"ဘယ်လိုမှ လုပ်မနေနဲ့ ၊ ဆန်ပြုတ်သာ ဝယ်သောက်လိုက်"

ဝင်းဝင်းစကားကို မုယာတို့ အကုန်လုံး ဝိုင်းရယ်ပစ်လိုက်တာမို့ သူတို့ စိတ်ညစ်သွားပုံရ၏။ တော်တော်နှင့် စကားမဆက်ရဲ။

မုယာတို့ လည်း မသိယောင်ဆောင်ကာ ကိုယ့်ဘာသာနေလိုက်ကြသည်။ ။ သူတို့ ကလည်း သူတို့ အချင်းချင်း ခပ်တိုးတိုးစကားပြောလိုက်ပြီးလိုက်နှင့် ခဏနေတော့မှ သူကကိုယ်ကိုပိုကောင်းကာ မုယာကိုစေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဒီတစ်ယောက်က ညာတတ်မယ့်ပုံမရဘူးဗျာ၊ မင်းပြောရင်တော့ ယုံ

လိုက်မယ်၊ သူတို့ ပြောတာတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းပဲ ပြောကွာနော်၊ နာမည်အမှန်က ဘာလဲ"

မုယာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး တိုးတိုးညံ့ညံ့ ပျော့ပျောင်းစွာ သူမေးခိုက်မှာ မုယာရင်ထဲ ပြောင်းဆန်သွားရလေသည်။ ။ နောက်တစ်ခွန်းထပ်အမေးမှာ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ဘဲ 'သော်တာမောင်'ဟု နှုတ်ကထွက်သွားရတော့သည်။ ။

ဖြူက 'မုယာကလည်း ' ဆိုပြီး ပခုံးကို ရိုက်လိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဝင်းဝင်းကလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကျွတ်ဟု ရေရွတ်သည်။ ။

သူတို့ သုံးယောက်ကတော့ အရမ်းပျော်သွားရပုံမျိုးနှင့် ဆူညံသွားကြသည်။ ။

သူပြီးနေတာကို ငေးကြည့်မိရင်း သူ့ဆန္ဒပြည့်ဝဖို့ နာမည်လေးတစ်ခု ဖွင့်ပြောကူညီလိုက်ရတာကို မုယာအရမ်းကျေနပ်သွားမိသည်။ ။

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောချင်ရာပြောကြပါစေ။ မေးလေးဆတ်ပြီး နှစ်မြှိုက်စွာ ပြုံးလိုက်သည့် အမူအရာလေးက မုယာကို အရာအားလုံးမေ့သွားအောင် ပြုစားနိုင်တာကိုးကွယ်၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ

"အကုန်လုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ နောက်ရက်တွေလည်း လာလည်ပါရစေ၊ ဒီလိုပဲ ပြေပြေလည်လည် ဆက်ဆံမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်"

"အမယ်"

ဝင်းဝင်းက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ မကျေမချမ်းနိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။ ။ မကြီးတို့ ဖြူဖြူတို့ ကလည်း မုယာပြောလိုက်တာကို အလိုမကျမှန်း သိသာစွာ မျက်နှာလေးတွေ မှန်ကုပ်ထားကြသည်။ ။

"တကယ်ပြောတာ ခင်ဗျားတို့ ကို ခင်သွားပြီ"

"မလိုပါဘူး"

"လိုပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ ချင်း နာမည်တွေတောင် မသိကြသေးဘူးဗျို့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မိတ်ဆက်မှ ပဲ"

"မဆက်နဲ့ တော့ မသိချင်ဘူး"

"ခင်ဗျားတို့ နာမည်တွေကော ဘယ်လိုလေးတွေများ ခေါ်ပါလိမ့်"

"ဒီလူ နာမည်မေးတာ တော်တော်ဝါသနာထူပုံရတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖြေလိုက်ကြပါဦး"

ဖြူဖြူတိုးတိုးပြောတာကို ကြားတာမို့ ဖြူက မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ။

"မဖြေလည်း နေပါစေကွာ မင်းသိချင်ရင် ငါပြောပြမယ်၊ ဒီမှာ ဒီကောင်မလေးက ဖြူဖြူ၊ ဒါ မုယာ၊ ဟိုဘက်က ဝင်းဝင်း၊ ဝင်းဝင်းဘေးက အစ်မကြီး"

မုယာတို့ ကို တစ်ယောက်ချင်း ညွှန်ရုံမက မကြီးမဆွေအလှည့်ရောက်တော့ အားလုံးထဲမှာ ဆံပင်လည်း ရှည်၊ လူကြီးပုံကလည်း အပေါက်ဆုံးမို့လားမသိ။ မကြီးကို အစ်မကြီးဟု ခေါ်လိုက်တာမို့ ဝင်းဝင်းတို့ က စိတ်ဆိုးရမည့်အစား ရယ်လိုက်ကြသည်။ ။

သူတို့ ကပါ သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း ‘သွားမယ်၊ သွားမယ်’ ဟု နှုတ်ဆက်ကာ တကယ်ပဲ ထွက်သွားကြလေသည်။ ။

မြင်ကွင်းက ကွယ်သွားသည် နှင့် သုံးယောက်သား မုယာဘက်ကိုလှည့်လာကြ၏။ မုယာ ရယ်ကျဲကျဲလေးလုပ်ထားရမယ်။

"အမယ်...ရယ်မနေနဲ့၊ တော်က ဘာဖြစ်လို့ သော်တာမောင်လို့ ပြောလိုက်တာတုံး"

"သူမေးတာကိုး"

"တစ်ခုခုလွှဲဖြေပါလား"

"မုယာမှ မဖြေတတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ ဒါလေးများ၊ ညာနေရဦးမှာ လား ဖြူရယ်"

"ဪ...ဟိုက ညာတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာနဲ့ နင်က ချက်ချင်းကြီး မညာတတ်တော့ ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"အေးလေ...ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း ပါးသလားမမေးနဲ့၊ တစ်ခါစကားပြောကြည့်ရုံနဲ့ ငါတို့ ထဲမှာ မုယာ အအဆုံးဆိုတာ တန်းသိတာပဲ၊ ကြည့်ပါလား မုယာဆီက ရအောင်မေးသွားတယ်"

မုယာ သူတို့ စကားတွေကို ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။ ။

"အံ့ရော...ငါတို့ အိမ်က တူလေးတောင် ဒီလောက်မတုံးဘူး၊ ငါက သားကိုလိမ်မာပါတယ်၊ ချစ်စရာလေး ဘာညာနဲ့ ချောပြီး မုန့်တောင်းတာ မပေးဘူး သိလား၊ မုယာကတော့ 'ညာတတ်မယ် မထင်ဘူးလို့' တစ်ခွန်းပဲ ပင့်ရသေးတယ်၊ လက်ကုတ်နေတာတောင် မရဘူး၊ ချက်ချင်းကြီးပဲ၊ ရှားတယ်...ရှားတယ်၊ ငါ့တူ သုံးနှစ်သားကမှ မုယာထက် သာသေးတယ်၊ မဟုတ်"

"အမှန်ပဲ၊ ကလေးပေါက်စထက်ကို ညံ့တာ"

အပြတ်အသတ် ဝိုင်းရှုတ်ချနေတော့သည်။ ။

မုယာဘက်က အမြဲတမ်းပါနေကျ ဖြူဖြူဖော်ကပင်...

"မုယာ ညံ့ချက်တွေက မပြောချင်ပါဘူး ဝင်းရယ်...သိလား၊ ဟိုတစ်ခါလည်း သူ့ပန်းချီ မဂ္ဂဇင်းထဲပါတာများ ပိုက်ဆံယူရမှာ အားနာလို့ တဲ့ ၊ ပန်းချီလာအပ်တဲ့ လူက သူ့ကို ညွှန်းသွားတယ် လေ၊ အေးတယ်နော်၊ သဘောကောင်းတယ်နော်၊ စကားနည်းတယ်နော် ဘာညာနဲ့ အပြတ်သတ်သွားတာ၊ အဲဒါကို ဒီကောင်က အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်တာ အသံတောင် မထွက်တော့ဘူး၊ ခစ်...ခစ်...ချစ်...မုယာကို ညာချင်ရင် ခိုင်းချင်ရင် အလွယ်လေး၊ စိတ်က တအားကိုပျောတာ"

စိတ်ထဲကတော့ သူတို့ ပြောသလောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငြင်းနေဖြစ်သည် ။ လူကတော့ အပြုံးမပျက်ပါ။

မုယာက ဒီလိုပါပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ထိတွေ့ဆက်ဆံနေသမျှ လူသားတိုင်းကို တတ်နိုင်သမျှ အလျှော့ပေးထားမိသည် ။

မုယာက မေမေ့စကားတစ်ခွန်းကို အမြဲ နှလုံးသွင်းထားသူပါ။

လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် အရေးကြီးဆုံးက ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာအောင် နေနိုင်သရွေ့နေ၊ ပြီးရင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ချမ်းသာမှုပေးနိုင်အောင်လုပ်။ ဒါပဲတဲ့ လေ။

မုယာလည်း မေမေ့မှုကို ကျင့်သုံးပါတယ်။ အေးအေးချမ်းချမ်းနေထိုင်သည် ။ တစ်ပါးသူတွေ ကိုယ့်ကိုအထင်ကြီးချီးမွမ်းတာကို ရှက်ပြီးနှင့် ကြည်နူးဖို့ ထက် အထင်သေး ရှုတ်ချတာကို မထိတရီအပြုံးနှင့် နားထောင်ရတာ ပိုပြီးနှစ်ခြိုက်သည် ။

သူတို့ ပြောသလို သူတို့ ထင်ထားသလို မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ စိတ်ထဲယုံကြည်နေမိခြင်းက သူတို့ ကို ရယ်ချင်ရသလို ကိုယ့်ရင်တွင်းမှာ လည်း အားမာန်တချို့ကို ပေါက်ပွားစေတတ်ပါသည် ။ အဲဒီ အရသာကို မုယာ နှစ်သက်စွာခံစားဖြစ်သည် ။

"ဘယ်လိုပဲတွက်တွက် ဒီပွဲမှာ ဝင်းတို့ နစ်နာတာပဲ"

"ဘာလို့ "

ဖြူက မုယာကို ပခုံးဖက်ထားလျက် ဝင်းဝင်းစကားကို စိတ်ဝင်တစား ထောက်လိုက်သည်။ ။

"မကြားလိုက်ဘူးလား ဖြူဖြူရ၊ ဝင်းတို့ နာမည်တွေ အကုန်သိသွားပြီ ဥစ္စာ"

"အေးနော်...လူလည်လေးတွေ"

"သိတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ သိပစေပေါ့"

"ဪ...သူတို့ နာမည်ကျ မသိရဘူး"

"အဲဒါလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ မသိရတော့ ပိုကောင်းတာဘဲ၊ အကြောင်း လုပ်လို့ ဝင်းဝင်းရယ်"

"မဟုတ်ဘူး မကြီးရ၊ သူတို့ တစ်ကွက်ကျောသွားတာကို မခံချင်တာ ၊ သိချင်လို့ မဟုတ်ဘူး "

"နေပါစေ၊ နောက်တစ်ခါလာမှ သိမယ်"

"လာတာတော့ လာမှာ ပဲ၊ စိတ်ချ ကြည့်ရတာ သော်တာ့ရောဂါ ရင့် နေပုံတွေ"

"ဟုတ်မယ်နော်၊ တစ်ယောက်ကြိုက်တာ သုံးယောက်ကြီးများ တောင် ဝိုင်းမေးရတယ်လို့ အဆန်းပဲ"

"သူတို့ ထဲက သော်တာ့ကိုချိန်တာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ"

"ဟာ အသိသာကြီး ဥစ္စာကွာ၊ အလယ်ကလူ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"အေး သူ့အချောဆုံးပဲ၊ ဟိုနှစ်ယောက်က သာမန်ပဲနော်"

"ဒါပေမဲ့ အရှည်ကြီးက ပိုပြီးအမေးအမြန်းထူတယ်"

"ရယ်စရာလည်း ပြောတယ်နော်၊ ငါတို့ က ဒီလောက်မရယ်ရဘူး၊
ဟိုဘက်က ခေါလေးက ရယ်နေတာကွ၊ ဘာတွေမှန်းလဲမသိဘူး"

သူတို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောနေကြသည့်အထဲ မုယာဝင်မပါဘဲ
ငြိမ်ငြိမ်လေး နားထောင် နေသည်။ ။

သူတို့ အချောဆုံးဟု ဆိုတာကို ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျလှပါ။ မုယာတစ်ယောက်ပဲ ချောတယ် ထင်တာမဟုတ်ဘဲ သူတို့ အကုန်လုံးက လူချောတစ်ယောက်အဖြစ် အမြင်ရှိနေကြပါလားဆိုသည့် အတွေးက မုယာကို အရမ်းအားငယ်စေသည် လေ။

မုယာတစ်ယောက်တည်း ချောတယ်ထင်တာဆိုလျှင် အရမ်းကောင်းမှာ ဟု တွေးဖြစ်သည် ။ လူတိုင်းအမြင်မှာ မချောစေချင်ဘူးကွယ်။ တခြားလူတွေအတွက် အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်ပေးစမ်းပါ။

"အဲဒီလူနဲ့ သော်တာနဲ့ အချောညီတယ်နော်။ တွဲလျှောက်ရင် အရမ်းကြည့်ကောင်းမှာ ပဲ"

မကြီးစကားက မုယာရင်ကို တစ်အားမောသွားစေတာ တအံ့တဩခံစားဖြစ်သည် ။

"သူက ကြောက်မယ့်သာကြောက်တာ သူကြိုးစားရင် သော်တာက ပြန်ကြိုက်မှာ ပါ၊ ငါတော့ ငြင်းနိုင်မယ်မထင်ဘူး၊ ဒီလူလည်း တော်ရုံမိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မျက်နှာလေးက သေချာကြည့်လေ အပြစ်မဲ့လေပဲ"

"ဒါပေမဲ့ စကားပြောပုံကြီးက အေးစက်တယ်"

အချိန်အခိုက်အတန့်လေးအတွင်းမှာ သူတို့ အကဲခတ်နိုင်လွန်းတာကို မုယာအံ့ဩရသည်။ ။

"အေးစက်ပေမယ့် သိပ်နားထောင်ကောင်းတာပဲ"ဆိုတာမျိုး ဖြည့်စွက်ပြောချင်သည့် ကိုယ့်နှုတ်ကို မုယာထိန်းထားရ၏။

ပထမတစ်နှစ်လုံးက မုယာတစ်ယောက်တည်း သိနေရသည့် သူ့ကို ဒီနေ့မှာ တော့ မမျှော်လင့်ဘဲ သူငယ်ချင်းတော်ပါ သိရပြီပေါ့၊ ဒီတော့ ခုမှ သိကြသည့်သူတွေ သူ့အကြောင်းပြောပါစေ၊ မုယာဝင်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။ ။

"သူတို့ ကို အရင်ကမမြင်ဖူးဘူးနော်"

ဝင်းဝင်းက တွေးဆလျက် ဆိုလိုက်သည်။ ။

"ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ မြင်ဖူးချင်လည်း မြင်ဖူးမှာ ပေါ့၊ မမှတ်မိတာမျိုးဖြစ်နိုင်တာဘဲ"

"အလယ်က တစ်ယောက်က မြင်ဖူးရင် အလွယ်တကူပြန်မှတ်မိနိုင်မယ့် ရုပ်မျိုးပါ"

"ဒါဆို သေချာတယ် ဝင်းတော့ မမြင်ဖူးဘူး"

"ဖြူကော"

"ဖြူတော့ သိပ်မသေချာဘူး၊ မုယာ နင်ကော သူတို့ ကိုသိလား"

ဖြူဖြူစကားကြောင့် မုယာမျက်နှာကို ဝိုင်းစူးစမ်းကြသည်။ ။

သူ့ကိုသိနေပေမယ့် ဘေးနားအမြဲတမ်းရှိနေတတ်သည့် ဖြူဖြူကိုပင် တစ်ခါမှ မပြခဲ့မိတာ သူ့အကြောင်း မပြောဘူးတာမို့ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမလဲ မုယာစဉ်းစားရခက်သွားသည်။ ။

"သိတယ်"ဟု ပြောရအောင်လည်း မုယာမှ သူ့ကိုမသိဘဲ။
"မြင်တော့မြင်ဖူးတယ်"ဟု ဆိုလိုက်လျှင်လည်း သိပ်ပေါ့ဆသွားမည် မု
ယာရင်ထဲမှာ က သိဖူးမြင်ဖူးသည် ဆိုသည့် အနေအထားထက်
အများကြီး ကျယ်ပြန့်နေခဲ့သည် ။ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ခေါင်းကိုယမ်းပြသ
ည် ။ မုယာ တစ်ခုခုဖြေလည်း သူတို့ မေးခွန်းနဲ့ အကျိုးဝင်မှာ မှ မဟုတ်
ဘဲလေ။

"ဟုတ်မှာ ပါ သူတို့ ဒီလှိုင်းက မဖြစ်နိုင်ဘူး"

"ဟိုတစ်ယောက်က ဖီးဆစ်ဆို"

"အင်း အဲဒါတော့ ဟုတ်မှာ ပေါ့"

"အဲဒီမုယာ မကောင်းတာ၊ အမှန်အတိုင်းကြီး သွားပြောလိုက်တယ်၊
နောက်နေ့တွေ ဆက်လှောင်ရရင် ရယ်စရာကောင်းမှာ နော်"

"သော်တော့နာမည်များ ဘယ်သူမေးမေးသိနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီလူကြီး
ကိုယ်တိုင်က မုယာကိုမှ မေးချင်လို့ ဖြစ်မယ်"

"ဟာမဟုတ်တာ"

ရင်ထဲဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားရကာ မြန်မြန်ငြင်းလိုက်မိလေသည် ။

"ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာ လဲ နင့်ပုံလေးကိုက ခုံးလေးမှန်း သိသာတယ်၊
မေးတိုင်း စွတ်ဖြေမယ့် စွတ်ယုံမယ့်ရုပ်ပဲဥစ္စာ"

"အင်းလေ"

လေးယောက်ထဲမှာ မုယာလူကဲခတ် အညံ့ဆုံးဆိုတာ၊ အ အဆုံး အ
တုံးဆုံး ပါးနပ်မှု အနည်းဆုံးဆိုတာ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည် ။

သို့ပေမယ့် ဒီနေ့ကိစ္စမှာ တော့ မုယာဖြေချင်လို့ ကို ဖြေလိုက်တာပါ။

သူ့အတွက်ဆို သည့်ထက်မက ကူညီချင်သည်။ ။ နည်းနည်းပါးပါး ခင်မင်သော သော်တာ့ကို သူ့အကြောင်းတွေ သွားပြောပြချင်သည်။ ။ ဘာလို့ မှန်းမသိပေမယ့် သူပျော်သွားမှာ သေချာသည် မဟုတ်လား။

သော်တာ့ကို သူ့ဘာလို့ ကြိုက်ပါလိမ့်။ သိပ်လှလို့ လား။ ဒါမှ မဟုတ် ဒီထက်ပိုပြည့်စုံတဲ့ ပိုနက်ရှိုင်းတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ သူ အကြောင်းပြနိုင်မလား။

သော်တာ့ဆီကို တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် မျက်ဝန်းတွေမှာ တော့ မြတ်နိုး သည့် အရိပ်အယောင်တွေ မုယာ သေချာမမြင်လိုက်ရပါ။

သူဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ထားတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်"

မကြီးအသံကြောင့် မုယာ မကြီးဘက်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ဒီကောင်လေး ကြည့်ရတာ ချစ်မယ့်ပုံ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သေချာ ကြင်နာတတ်မယ့်ပုံ မရလှဘူး"

ဝင်းဝင်းက ခစ်ခနဲရယ်လိုက်တာ 'မကြီးက ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ ဟိုဘက် အစွန်ဆုံးကနေ ဘယ်လိုလုပ် ဒီလောက်အကဲခတ်လိုက်တာလဲ'ဟု မေးသည်။ ။

"ဒါဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဘက်က အနီးဆုံး ဖြူဖြူက ပိုအကဲခတ်နိုင်ရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကဲ ဖြူဖြူကို မေးကြည့်စမ်းပါဦး"

"ဟင့်အင်း ဖြူဘာမှ မသိဘူး"

ဝင်းဝင်းနှင့် မကြီး စကားမဆုံးခင် ဖြူဖြူက ကြိုပြောထားလိုက်တာ မို့ မုယာရယ်လိုက် မိသည် ။ ရယ်ရင်းမှ လည်း သူဟာ မကြီးပြောသလို ဆိုးမယ့်သူလားဆိုတာ တွေးနေမိသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ပုံစံလေးကတော့ အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်း၏။

ရံဖန်ရံခါ ခပ်ဝေးဝေးက အမှတ်တမဲ့ မြင်ဖူးရုံလေးနှင့်ပင် သတိတရ ရရှိနေတတ်ခဲ့သေးတာ၊ ဘယ်သူမှန်းမသိ၊ ဘယ်ကမှန်းမသိ၊ ဘယ်လိုမှန်းမသိဘဲနှင့်တောင် ကျောင်းပိတ်ထားသည့် ကာလလေးအတွင်း နေ့စဉ် မပြတ် တွေးမိ တမ်းတမိ မျှော်လင့်ဖွေရှာမိတတ်သေးတာ၊ ခုလို သွယ်ဝိုက်ပတ်သက်မှုသေးသေးကလေးတစ်ခုနှင့် မျှော်လင့်မထားဘဲ နီးစပ်ခွင့်ရတဲ့ အခါ မုယာရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု တိုးမလား၊ လျော့မလား စဉ်းစားဘဲ ကြည့်ပါတော့လေ။

သူနှင့် သော်တာမောင်တို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီဆိုလျှင်လည်း ထိုနှစ်ဦးကို မြင်ခွင့်ရနေ သရွေ့ ပြောမပြတတ်သော မြတ်နိုးမှုများ စွာဖြင့် ထာဝစဉ် ငေးမောကြည့်နေချင်သည့် မုယာပါ။

တစ်ခါမှ မဖြစ်ပေါ်ဘူးသော အနှောင်အဖွဲ့ တစ်မျိုးဖြင့် မုယာ သူ့ကို အရမ်းကြီးခင်တွယ် နေသည် ။ သူသိလျှင် ရယ်ချင်မှာ လည်း သိပ်စိုးရိမ်သည် ။

မုယာစိတ်ထဲမှာ ဟိုးအရင်ကတည်းက ရင်းနှီးပြီးသား လူတစ်ယောက်လို တစ်အားကို ခင်မိတာပါ သူရယ်။ ရယ်တော့ မရယ်လိုက်ပါနဲ့ နော်

။

အခန်း (၂)

နေ့တိုင်းလိုလို ရောက်လာတတ်တာမို့ ရောက်မလာသည့်ရက်ဆိုလျှင် အလိုအလျှောက် သတိတရ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဒီနေ့ မလာသေးဘူး နော် ဟု မကြာခဏ ပြောဖြစ်ရင်း မျှော်လင့်မှန်း မသိ မျှော်လင့်တတ် လာကြတာ တစ်ဖွဲ့လုံးပါပဲ။

လာပြီဆိုလျှင် သူတို့ က ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်၊ မုယာတို့ အတန်းမှာ အထိုင်မပျက်ဘဲ စကား အခွန်းပေါင်း များစွာကို ရယ်မောပြောဖြစ်ခဲ့ကြ သည်။

အပြောင်အပြက်ပြောရင်း ပြန်လည်နောက်ပြောင်ရင်း ရင်းနှီးမှုကို တိုးမှန်းမသိ တိုးပွားလာ လေသည်။

သူတို့ သုံးယောက်ထဲမှာ အရပ်အရှည်ဆုံးကို ကိုအရှည်ကြီးဟု အမည်ပေးမိသလို၊ အရပ်လည်း ပု၊ သွားလည်း အနည်းငယ်ခေါသည့်ကောင် လေးကို ခေါလေးဟု ပဲ ကွယ်ရာမှ ခေါ်ကြသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်ကို နာမည်ပေးထားပြီးသားမို့ နာမည်မပါဘဲ သဘောပေါက်တတ် ခဲ့ကြသ ည့်။

ပထမဆုံးရက်က သူစကားပြောခဲ့သလောက် နောက်ရက်တွေမှာ သိ သိသာသာ စကား နည်းကာ ကျန်နှစ်ယောက်ပဲ တစ်ချိန်လုံး ပြောသည်။ ရှည်ကြီးပြောသမျှကို ခေါလေးရယ်လျှင် သူက နည်းနည်းပါးပါး ဝင်ရ

ယံတတ်သည် ။

ရင်းနှီးမှု ပိုလာရာ၌ ဟိုနှစ်ယောက်နှင့်သာဖြစ်ပြီး သူကတော့ ခပ်မှန်မှန်သာ နေမြဲနေခဲ့သည် ။

မကြီးတို့ ဝင်းဝင်းတို့ က နောက်ကွယ်မှာ သူ့ဘဝင်မြင့်သည် ဟု ဝေဖန်ကြ၏။ သူ့ကိစ္စကို ကျန် နှစ်ယောက်က အထူးတလည် ပံ့ပိုးနေကြတာ မြင်ပြင်းကတ်ဖို့ ကောင်းလောက်အောင်ပဲဟု လည်း ဆိုသည် ။

တစ်ခါတစ်လေ သော်တာ့ကား အတန်းနား ရောက်လာမည့်အချိန်ကို သူတို့ စောင့်နေကြ၏။ စောင့်ရင်းမှ လည်း မုယာတို့ ဆီလှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်သည် ။ ပြီးတော့ ရယ်မြဲမြဲလေးတွေလုပ်ပြမည်။ ဝင်းဝင်းကို ပြောင်ပြမည်။ သူကတော့ အဲ့လို အမူအရာမလုပ်ဘဲ ပြုံးရုံပြုံးလေ့ရှိသည် ။

သော်တာရောက် လာပြီဆိုလျှင် စောစောက ပုံစံတွေပျောက်ကာ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေးတွေ ရပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး မသိမသာကြည့်ကြသည် ။

‘ဒီပုံစံနဲ့ တော့ တိုးတက်ဦးမှာ ပဲ’ဟု ဝင်းဝင်းက ကြားထဲမှ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေ တတ်သည် ။ တစ်ဖက်ကလည်း သော်တာ့ကို သွားပြောထားသေးသည် ။

"ဘယ်က ကောင်လေးတွေမှန်း မသိဘူး၊ မမသော်တာကို နာမည် လာမေးတာ၊ ဝင်းတို့ ညာပြောထားတယ်"တဲ့ ။

သော်တာက ကျေနပ်စွာနှင့် ဝင်းဝင်းကို ချော့ကလက်တွေ ဘာတွေကျွေးသည် ။ သော်တာ့ ဘက်တော်သားလိုလိုနှင့် ဝင်းဝင်းက ညာပေါင်းတတ်သည် ။

ခေါလေးတို့ကိုလည်း သော်တာ့အကြောင်းတွေ မနားတမ်းပြောကာ ရည်းစားမရှိသေးဘဲ အလွန်အေးဆေးကြောင်း ထောက်ခံတတ်၏။ ကြိုးစားဖို့ ဇွဲမလျှော့ဖို့ ကိုလည်း လူတတ်ကြီးလုပ်ကာ မှာ ကြားနေတတ်တာ မို့ သူတို့ ရောက်လာလျှင် မုယာတို့ အဖို့ တသောသောရယ်ဖို့ ချည်း ဖြစ်နေရလေသည်။ ။

သူတို့ ဝင်းဝင်းနှင့် အပြန်အလှန် ပြောဆိုသမျှကို စိတ်လွတ်လက်လွတ် အားပါးတရရယ်မော နေခိုက် သူနှင့်မျက်လုံးချင်းဆုံသွားရာ ရင်တွေ အရမ်းခုန်ပြီး ချက်ချင်းအရယ်ရပ်ပစ်မိသည် အထိပါ။

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းတာမို့ သူ့မျက်နှာလေးကို လုံးဝပြန်မကြည့်ရဲ။ သူပြန်သွားသည် အထိ ရင်ကခုန်တုန်း၊ တစ်နေ့လုံးလည်း ရင်ဖို့ ညဘက်အိပ်ရာထဲရောက်တော့လည်း အကြိမ်ကြိမ် ပြန်တွေး ပြီး ရင်ထဲနွေးထွေးနေရတော့သည်။ ။

သူစိုက်ကြည့်သွားခဲ့သည့် မျက်ဝန်းလေးကို အရမ်းနှမြောသည်။ ။ အဲဒီမျက်ဝန်းထဲက အကြင်နာတွေ သော်တာ့ဖို့ ဆိုတာ တကယ်ပဲလား သူရယ်။

သူ့အချစ်တွေနဲ့ အညီအမျှကော သော်တာပြန်ချစ်ခဲ့မှာ မို့လား။ သူယုံကြည်ထားသလား။

သော်တာ့ကို မုယာသိပ်မခင်ပေမယ့် မကျွမ်းဝင်လှပေမယ့် သူ့ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားလေး ကိုတော့ တိတ်တိတ်လေးခိုးပြီး အကဲခတ်ပါသည်။ ။ သူတို့ သုံးယောက်ရောက် လာပြီး နာမည် အတင်း မေးတဲ့ နေ့က တည်းက ဆိုပါတော့။ အပြင်ပန်းကကြည့်ရင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းမယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် သော်တာသိပ်ပြီး စိတ်မာစိတ်ဆတ်ပါသည်။ ။ ပြီတော့ နားလည်ရလည်း ခက်မယ်နော်၊ အလှမာန်လေး လည်း တစ်အားရှိနေ

တာ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကြားရတတ်တဲ့ မာနစကားလေးတွေကို သူချစ်နိုင်
မလား၊ သေချာစဉ်းစားစေချင်တယ်။

သူ့အကြောင်း ဘာမျှမသိပေမယ့် မုယာယှဉ်တွဲလေ့လာကြည့်မိသည်
။ သူနဲ့ သော်တာ သိပ်ချစ် တဲ့ နှစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်မလားဆိုတာလေ။
တခြားကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ သူစိတ်ညစ်ရမှာ စိုးရိမ်မိတဲ့ စေတနာနဲ့
ပါ။

ဒါပေမဲ့ သိပ်ချစ်ရင် ကြိုးစားပါနော်။ လိုတဲ့ အကူအညီလည်း မုယာ
ဆီက တောင်းပါလို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရသောအခါ ရင်းနှီးပြီးသား
သူငယ်ချင်းတွေလို သိပ်ပြောလိုက်တာပဲ။ အဲဒါကို သူအံ့ဩမလား။ မု
ယာကို ထူးဆန်းသော ကောင်မလေးလို့ ထင်လိုက်မလား။

ဘယ်သူ့အတွက်မှ မထူးဆန်းရင်သာ ရှိမယ်။ သူ့အတွက်တော့ ထူး
ဆန်းမယ့်သူပါ။ ဘာလို့ လဲ ဆိုတော့ မုယာရင်ထဲမှာ သူနဲ့ ပတ်သက်ရင်
ဆန်းကြယ်တဲ့ ခံစားမှုတချို့ အခိုင်အမာရှိနေတာကိုး။

သူနဲ့ ပတ်သက်ရင် မုယာစိတ်တွေ သိပ်တက်ကြွနေတတ်၏။
သူ့အကြောင်းတွေးကြည့်နေရ တာ ပျော်တယ်။ မမြင်ရသေးတဲ့ သူ့ဘဝ
သူ့ဇာတ်လမ်းကို မုယာစိတ်ကူးထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်ရှုနေမိ တတ်တာ
ကော ရူးတာလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်နိုင်မလား။

မုယာရင်ထဲမှာ သူနဲ့ မုယာ မစိမ်းဘူး၊ ဘာကြောင့်လို့ သေချာတပ်အ
ပ်မပြောနိုင်ပေမယ့် မစိမ်းတာတော့ တကယ်ပါ။ သူတို့ ရောက်လာတတ်
တဲ့ အချိန်မှာ တေမိလို နှုတ်ဆိတ်နေတတ်တဲ့ မုယာဟာ ရင်ထဲမှာ
တော့ ဘယ်သူမှ လိုက်မမီအောင် စကားများ စွာ ပြောနေပါတယ်ဆိုရင်
ယုံဖို့ ခက်ခဲလိမ့်မှာ အမှန်ပါ။ သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ကလေးလောက်
စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ဖို့ ပင်ပန်းစွာ အားထုတ်နေရပေမယ့် ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သ

က်နေရပေမယ့် သူ့မျက်နှာထား အပြောင်းအလဲ မျက်ဝန်းအရွေ့ နှုတ်ခမ်းအဖွင့်အပိတ်လေးတွေကို အသေးစိတ်သိနေတယ် ဆိုရင်တော့ အံ့ဩစရာ ရှိနိုင်မလား။

မုယာသိပ်ပြီး ဂရုတစိုက် ရှိနေတတ်လို့ ပါ။ သူကတော့ မုယာကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဖြစ်နေမှာ ပဲနော်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို မုယာ ဝမ်းမနည်းတတ်ခဲ့ဘူး။

သူ့ကိုမတွေ့ရတဲ့ ရက်ဆို ကျန်တဲ့ သူတွေက 'ဒီနေ့မလာပါလား'ဆိုပြီး ရယ်မောပြောနေနိုင် ပေမယ့် မုယာရင်ထဲမှာ ဘာမှ စိတ်မပါနိုင်အောင် လစ်ဟာနေမိတယ်။ အေးအေးစက်စက် တိတ်ဆိတ် နေတတ်တဲ့ သူဟာ ပူလောင်လှုပ်ရှားလွန်းစွာ မျှော်လင့်နေမိတတ်သူပါပဲ သူရယ်။

ခင်မင်စိတ်နဲ့ အသံတိတ် တမ်းတနေတတ်သူပါ။

"ဟော"

လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်ရင်း ဖြူအသံထွက်ပေါ်လာရတာမို့ မုယာမျက်ဝန်းက ပြတင်းမှ တစ်ဆင့် အပြင်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ရောက်သွားရသည်။ ။

"ဟေ့...ဟေ့ ရယ်ရတယ်ကွာ၊ ဟောပဲရှိသေးတယ်၊ မုယာက ဘာလို့ အပြင်ဘက်ကို ရှာရတာတုံး"

"ခေါလေးတို့ ကို ပြတာလားလို့ ပါ"

ရုတ်တရက် ရှက်သွားရသဖြင့် မုယာအသံက တုန်ခတ်သွားရသည်။ ။ ဖြူဖြူက ဘာကို သဘောကျသည် မသိ။ တစ်အားရယ်လိုက်သည်။ ။

"ဘာရယ်တာလဲ၊ ဟိုမှာ ဟုတ်လျက်သားနဲ့ "

"ဟင် ဘယ်မှာ လဲ"

ရယ်နေရင်းမှ မယုံနိုင်သလို မုယာကြည့်နေရာဆီ ကမန်းကတန်း
လည်လေးဆန့်ကြည့်သည်။

"ဟာ တကယ်လာနေတာပဲ၊ ကျွတ်...တိုက်ဆိုင်တယ်ကွာ"

ဖြူဖြူဇော်ဟန်က အံ့အားတသင့်မို့...

"အင်းပေါ့၊ တမင် လာပြီလို့ စမလို့ ဟာ စတောင်မစရသေးဘူး၊ မု
ယာက ရှာနေတော့ ရယ်ချင်သွားတာ"

"အပိုတွေ၊ ဖြူတွေ့လိုက်လို့ မဟုတ်လား၊ ညာမနေနဲ့ "

"တကယ်ပါ ဖြူမညာရပါဘူး၊ မုယာပြန်နောက်ပြီလို့ တောင် ထင်လို
က်သေးတာ"

"ဘာလဲ ခေါလေးတို့ လား"

ဝင်းဝင်းက မုယာဘက်တိုးကပ်ကာ ခုမှ မြင်သည်။

"တွေ့လား နင့်ရှည်ကြီးက အဝေးကြီးကတည်းက ရယ်ပြနေပြီ"

"ဝင်းဝင်းနော်၊ ဘာ နင့်ရှည်ကြီးလဲ၊ ဟိုမှာ ခေါလေးကမှ ဝင်းဝင်းရဲ့
လူ၊ တွေ့လား၊ ရှိုးတွေ အပြတ်ထုတ်လာတာ"

ဖြူကလည်း လက်ညှိုးတထိုးထိုနှင့် အညံ့မခံဘဲ ပြန်ချေပလိုက်သည်
။

ဖြူပြမှ မုယာ ခေါလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဖြူဆွတ်ဆွတ်တီရှပ်နှင့် ဂျင်းပင်အပြာနုလေးမှာ
ခါးပတ်နက်ပြောင်ပြောင်က ထင်ရှားနေသည်။

ဝေါလ်ကင်းရှူးအဖြူနှင့်မို့ အရင်နေ့တွေထက်စာလျှင်တော့ ဖြူပြော
သလို ရှိုးထုတ်ထားတာ အမှန်ပါ။

သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လယ်သာအနက်ကလေးနှင့်ပါပဲ။ ရှည်ကြီး
က ယောပုဆိုးအပြာနှင့် ရှပ်အင်္ကျီအပြာကွက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည် ။
ပြီးတော့ သွားတွေအကုန်ပေါ်အောင် ရယ်ပြနေ၏။ ခေါလေးကလည်း ခ
ပ်ပြီးပြီး သူတစ်ယောက်ပဲ အလယ်ကနေ မျက်နှာသေကြီး ဖြစ်နေတာမို့
မုယာ စူးစိုက်ကြည့်နေဖြစ်သည် ။

ကြည့်နေရင်းက လမ်းလျှောက်ပုံ မြောက်မြောက်ကလေးကို နှစ်သ
က်စိတ်တွေ တိုးလာရပြန် သည် ။ သူဘယ်လိုနေနေ ခင်မင်စိတ်တွေ
တိုးလာပြန်သည် ။ သူဘယ်လိုနေနေ ခင်မင်စိတ်တွေ ဘာလို့ များ များ
လာရပါလိမ့်။ မုယာကို စိတ်ဝင်တစားရှိနေသူဆိုလျှင်လည်း ထားပါ
တော့။

ခုတော့ မဆီမဆိုင် သူ့ကိုမြင်ရခိုက် အပျော်တွေ ရင်ထဲတစ်အားကြီး
ဝင်လာရတာ အံ့ဩစရာ။ မျက်လုံးလွှဲပစ်ရမှာ တောင် နှမြောသလိုပါပဲ
လေ။

နီးကပ်လာမှ အလျင်စလို ခေါင်းငုံ့ရသည် ။ လက်ချောင်းလေးတွေ
ကိုလည်း အမိပ္ပာယ်မဲ့ ချိုးနေမိသေးသည် ။

"ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်၊ သော်တာတောင် ပြန်သွားပြီ"

အနားရောက်ရောက်ချင်း ဝင်းဝင်းက သတင်းပေးလိုက်သည် ။ ခေါ
င်းငုံ့ထားရင်းက သူတို့ မျက်ဝန်းတွေ သော်တာထိုင်နေကျနေရာလေးဆီ
ရောက်သွားမှာ ပဲဟု စိတ်ထဲထင်လိုက်မိသည် ။

စောစောလေးကမှ သော်တာပြန်သွားတာပါ။ မတွေ့လိုက်ရတာ သူ

တော့ ရင်မောသွား မလားဘဲ။ သူ့ကိုယ်စား မုယာရင်ထဲပင်
လေးလံသွားရလေသည်။

"သိပါတယ် ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုက်တယ်"

ရှည်ကြီးစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာကို မသိမသာခိုးကြည့်မိသည်။ ပုံ
မှန်အတိုင်း ခပ်တည်တည်လေးသာမို့ မုယာစိတ်သက်သာရာ ရသွားရ
သည်။

"နည်းနည်းပဲ နောက်ကျတာ၊ သုံးနာရီခွဲကာမှ သော်တာပြန်သွား
တာသိလား၊ စောစော လာခဲ့ပြီးရော"

"စောစောလာလဲ ရပ်ကြည့်၊ လှည့်ပြန်ဗျာ၊ သိပ်မထူးလှပါဘူး"

"ထူးအောင်လုပ်ပေါ့။"

"အားပေးနေရတုန်း"

ရှည်ကြီးက မျက်နှာကြီးရှုံ့လျက် ဆိုသည်။ သူက ရှည်ကြီးအပြော
ကို လှစ်ခနဲ ပြီးလိုက်တာ သတိထားမိသည်။

သော်တာ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ တကယ်ပဲ သတ္တိနည်းနေတာလား။

သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုမှ မုယာမယုံနိုင်။ သူဟာ သိပ်ပြီးပြတ်
သားရဲရင့် သတ္တိ ကောင်းမယ့်လူလို့ တစ်ချိန်လုံး ထင်နေခဲ့ရတာပါ။

"သော်တာ မရှိတော့ပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ရှိနေတာ တော်ပါသေးရဲ့ "

ဝင်းဝင်းက နောက်လိုက်တာလားဟု မျက်လုံးပြူးနှင့် ကြည့်သည်။

ရှည်ကြီးက ခပ်အေးအေး ပြီးလျက်ပင်။

"သော်တာ့ကို တွေ့လိုက်ရတာ ဒီကောင် ရင်မအေးနိုင်ဖြစ်သွားတယ်
၊ အဲ့ဒါ အမြန်လာမေး ရတာပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သူ့ဘေးမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက် ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ခင်ဗျားတို့ မြင်လိုက်သေးလား၊ ရင်းနှီးပုံရတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်မျက်စိတောင် ကိုယ်မယုံချင်သလိုဘဲ"

ဝင်းဝင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ခဏစဉ်းစားသည် ပြီးတော့ ပြုံးကာ 'ဒါလား'ဟု ဆိုလိုက် တာမို့ သူတို့ တွေ့စိတ်ဝင်စားပုံရသည်။ ။

"အဲဒါပဲဗျာ၊ သိရင် မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ၊ အဲဒီကောင်လေး ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်တုန်းက လက်ခံ လိုက်တာလဲ"

"ကြံကြံဖန်ဖန်ကြီး သူ့မောင်လေးပါ"

"ဟာ တကယ်လား"

"ဪ တကယ်ပါ၊ မနက်တုန်းက ပရက်တီကယ်အချိန်မှာ ဝင်းတို့နဲ့ တောင် မိတ်ဆက် ပေးသေးတယ်၊ ဖတ်စီရီးယားက ဖြူဖြူချောချောလေးလေ၊ ပန့်ကေလေးနဲ့ ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ဒီနေ့ ဝတ်ထားတာ တီရှပ်အပြာပေါ်ကမှ ချိုင်းကုတ်လေးနဲ့ လေ"

"ဟာ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် အဲဒီကောင်လေးပဲ"

"ဟင် ကြိုက်ပြီးတော့များ ဘာမှ မစုံစမ်းထားဘူးလား၊ နောက်ထပ် အစ်ကိုနဲ့ အစ်မ ရှိသေးတယ်၊ ထပ်မှားနေဦးမယ်၊ ဒီလောက်ဖြစ်နေမှ လေ့လာထားပါတော့လား၊ သူတို့ အိမ်ကော ဘယ်မှာ လဲ သိရဲ့ လား"

"သိပါတယ် မင်္ဂလာဒုံမှာ "

"တော်သေးတာပေါ့"

သူတို့ အမေးအဖြေလုပ်နေကြတာကို ဖြူဖြူက ပြုံးစိစိနားထောင်နေ

သည် ။ မကြီးနှင့်မုယာ ကတော့ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ။

"ခင်ဗျားတို့ အတန်းရှိသေးလား"

ခေါလေးက ရုတ်တရက် မေးလိုက်တာမို့ ဖြူဖြူက 'ဘာလုပ်မလို့ လဲ' ဟု မြန်မြန်ပင် မေးခွန်း ပြန်ထုတ်သည် ။

"ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ သိချင်လို့ အတန်းမရှိဘူးဆိုရင် ဘယ်ဝင်ပြီး ထိုင်မလို့ မေးတာ၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံးလျှောက်လိုက်ရတဲ့ လမ်းဗျာ"

ခေါလေးညည်းပုံကြောင့်ထင်သည် ။ မကြီးက "မရှိပါဘူး နောက်ဆုံး အင်္ဂလိပ်စာတစ်ချိန်ကို စောင့်နေတာ၊ လိုပါသေးတယ်" ဟု ဝင်ဖြေလိုက်လေသည် ။

မကြီးစကားဆုံးသည် နှင့် သူတို့ ပြတင်းပေါက်မှ ခွာကာအတန်းကို ပတ်ပြီး ရှေ့ဘက် တံခါးမှ ပင် ခပ်တည်တည် ဝင်လာကြသည် ။ အတန်းထဲမှာ လူကလည်း အတော်ပါးနေပြီ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုလောက်ပဲ ရှိတော့၏။

မုယာတို့ အတန်းရှေ့မှာ လွတ်နေပြီမို့ သူတို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည် ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ပုံစံကြီးလည်း ဖြစ်၊ သူကလည်း အလယ်ကမို့ မုယာရှေ့တည့်တည့်လို ဖြစ်နေရသည် ။ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ကိုယ်လေးမတ်သွားကာ မုယာရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာမိသည် ။ သူ့ဆီမှ ရနံ့တစ်မျိုး ပျံ့လာသလို ခံစားရသည် ။ ရေမွှေးလား၊ ပေါင်ဒါလား၊ ဘော်ဒီပရေးလားတော့ မမှန်းဆတတ်။ အရင်နေ့တွေတုန်းကလည်း ဒီလိုအနံ့အသက်လေးရနေကျမို့ မဆန်းလှပေမယ့် ဒီနေ့တော့ သူခေါင်းငုံ့လိုက်တိုင်း ပိုမွှေးသွားသလို ရှိတာကြောင့် သူ့ဆံပင်တွေမှာ လားဟု ထင်လိုက် မိသည် ။

အစဉ်အမြဲ မျှော်လင့်နေသူက မုယာမျက်စိရှေ့မှာ နီးနီးကပ်ကပ် ရောက်နေပြီဆိုပြန်တော့ လည်း ရင်ထဲ လှုပ်ရှားလွန်းစွာ မကြည့်ရဲအောင် ဖြစ်နေရသည်။ ။

"မောင်လေးသာဆိုတယ်၊ ရုပ်ချင်းကတော့ လုံးဝမဆင်ဘူးနော်"

"ဆင်ပါတယ်၊ သေချာမကြည့်လို့ မျက်လုံးလေးတွေ လုံးဝတစ်ပုံစံတည်းပဲ"

"ဟုတ်လား ကျွန်တော်တော့ သိပ်မကြည့်တတ်ဘူး"

"မောင်နှမဆိုတာ မယုံသေးဘူးလား၊ ဝင်းတို့ မညာပါဘူး"

"ဟာဗျာ ယုံပါတယ်"

ရှည်ကြီးနှင့် ဝင်းဝင်းသာ ပြောဆိုနေကြပြီး ကျန်လူအကုန်လုံး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ။ ဖြူဖြူက နံရံထောင့်ကပ်ကာ ငြိမ်နေ၏။ မကြီးကလည်း သူ့ဘာသာ စာကူးလိုက် မော့ကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။ ။ မုယာတစ်ယောက်သာ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘဲ မျက်နှာမထားတတ်အောင် အနေခက်နေမိ သည်။ ။

ရွှန်းတောက်သော မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် နှုတ်ခမ်းအထက်နားက စိမ်းဖန့်ဖန့် ဖြစ်နေတာ လေးက ငေးချင်စရာကောင်းလောက်အောင် လှပနေသည်။ ။

မျက်ဝန်းစုံသွားလျှင် ရင်ထဲ တဒုတ်ဒုတ် ခုန်လာရသည် မို့ သူ့ကိုကျော်ပြီး ကျောက်သင်ပုန်းရှိ ရာကို အယောင်ယောင် အမှားမှား လျှောက်ကြည့်နေဖြစ်သည်။ ။

အသက်ရှူမှားစေသည့် မျက်ဝန်းအကြည့်လေးကို မုယာတစ်သက်လုံး မက်မောနေရတော့ မှာ ပါ။ မုယာအဖြစ် ပြခန်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ‘

ရောင်းပြီး'လို့ စာတန်းချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကား လေးတစ်ချပ်ကိုမှ မခွဲနိုင်၊ မခွာရက် အကြည့်မလွှဲရက်ဘဲ အလွန်တရာမြတ်နိုးနှစ်သက် မိသူလို ဖြစ်နေပြီနော်။

"ဝင်းဝင်းတို့ ထဲမှာ သော်တာနဲ့ ဘယ်သူခင်လဲ"

ရှည်ကြီးက ကြံကြံဖန်ဖန် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

ဝင်းဝင်းက ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးတုံ့တုံ့ရှိကာ မကြီးနှင့်ဖြူက 'ဝင်းနဲ့ အခင်ဆုံးဘဲ'ဟု ပြိုင်တူပြောလိုက်ကြသည် ။

"သူ သဘောကောင်းလားဗျ"

"ဟိုတစ်ခါ မေးပြီးသားလေ"

ဝင်းဝင်းက ပြောရင်းရယ်လိုက်တာမို့ ရှည်ကြီးကပါ 'ဟုတ်လား'ဟု ဆိုရင်း ဝင်ရယ်မော နေပြန်သည် ။

"ကျွန်တော်တို့ အောင်မြင်နိုင်ပါ့မလား။ ဝင်းဝင်း ဘယ်လိုထင်လဲ"

"ကြိုးစား သော်တာက တော်ရုံနဲ့ တော့ အထင်ကြီးမှာ မဟုတ်ဘူး "

"အချစ်မှာ အထင်ကြီးတာ သေးတာ ရှိလို့ လား"

"လုံးဝရှိတယ်၊ မှတ်ထား"

"ဟုတ်ကဲ့...မှတ်ထားပါ့မယ်"

"မနောက်နဲ့ နော်၊ ရှင်တို့ ကို သိပ်ကြည်လင်တာ မဟုတ်ဘူး "

"အဲလိုတော့ သဘောမထားပါနဲ့ ဗျာ..."

ဝင်းဝင်းမျက်စောင်းခဲလိုက်ပုံကိုကြည့်ပြီး ခေါလေးကပါရယ်သည် ။

သူကတော့ ရှည်ကြီးပြောတာတွေကို သိပ်လည်း စိတ်ဝင်စားပုံမရ

လုကာ ခပ်ငုံ့နှင့်ပင် မုယာတို့ စာရေးခုံကို လက်ချောင်းထိပ်ကလေး
တွေနှင့်ခေါက်ရင်း ငြိမ်သက်နေသည်။ ။

ဝင်းဝင်းနှုတ်ဆိတ်နေတာမို့ ရှည်ကြီးက မကြီးဘက်လှည့်ကာ စာ
ကူးပေးရမလားဟု မေးသည်။ ။ မကြီးက 'ရပါတယ်'ဆိုပြီး သူ့ဘာသာ
ကူးနေသောအခါ ရှည်ကြီးကြောင်တက်တက်နှင့် ခဏငြိမ်သက်သွား၏။
ပြီးမှ စကားမရှိ စကားရှာဟန်ဖြင့်...

"မကြီးက ဘော်လီဘော အရမ်းတော်တယ်လို့
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပြောတယ်။ ဟုတ်လား"

မကြီးက စာရေးမပျက် ခေါင်းညိတ်ရင်း 'မတော်ပါဘူး၊ ဝါသနာပါရုံ
ပါ'ဟု ခပ်အေးအေး ဖြေသော်လည်း ဝင်းဝင်းက ရှည်ကြီးကို သေချာစွာ
ကံကြည့်သည်။ ။

မက်စမေဂျာမှာ ဝင်းဝင်းနှင့်မကြီးကလည်း လူသိများ တာပဲမဟုတ်
လား။ နှစ်ယောက်လုံး ဘော်လီဘောတော်ပါလျက် မကြီးတစ်ဦးတည်း
ကို ကွက်မေးသောအခါ ဝင်းဝင်းက ကျေနပ်ပုံမရစွာ
အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားပုံပါ။

"ဝင်းဝင်းလည်း အတူတူပဲလေ။ ဒီမေဂျာအနေနဲ့ အားထားရတဲ့ နှစ်
ယောက်ပေါ့"

ဖြူဖြူကရှင်းပြလိုက်ရာ ရှည်ကြီးက ရယ်လျက်...

"သူက ဘဝင်မြင့်နေပုံပါဗျာ" ဟု ဝင်းဝင်းကိုလက်ညှိုးထိုးလျက်ဆို
တာမို့ ဝင်းဝင်းက မကြီးဖွင့်ထားသော စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ကောက်ပေါ
က်ဖို့ ရွယ်လိုက်သည်။ ။

ရှည်ကြီးက သူ့ဘက်တိမ်းရှောင်ကာ လက်နှစ်ဖက်လုံးနှင့်

ကာထားပြန်သေးတာမို့ ရယ်စရာ။

သူက တွန်းတိုက်ခံရသော သူ့ကိုယ်ကို ပြန်ပြင်ထိုင်ရင်း ‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ’ဟု ရေရွတ်သည် ။ ခေါလေးက တဟားဟားရယ်ရင်း...

"ထိန်တောက်တို့ တော့ အခုမှ ဆုံးမမယ့်လူတွေ့ပြီ" ဟု ဆိုလိုက်တာမို့ ဝင်းဝင်းက ခေါလေးကို မကျေမနပ်ကြည့်ပြီး ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်သည် ။ ရွယ်ထားသော စာအုပ်ကိုလည်း ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်၏။

"ဟိတ်ကောင်...မင်းကွာ၊ သေချာပြောထားသားနဲ့ "

ရှည်ကြီးက ခေါလေးကို ခပ်တည်တည် ဟောက်လိုက်တာမို့ ဟိုကနားမလည်နိုင်ပုံနှင့် ဘာလဲဟု မျက်ခုံးပင်မေးသည် ။

"သူတို့ ရှေ့မှာ နာမည်မခေါ်ပါနဲ့ ဆိုတာ"

"အံ့မယ်...ကြီးကျယ်လို့ "

ရှည်ကြီးပြောပုံကို အံ့ဩရသလို ရယ်လည်း ရယ်ချင်သွားရ၏။ ဝင်းဝင်းကတော့ မခံမရပ် နိုင်စွာ ‘ရှင်တို့ နာမည်များ အရေးအကြောင်းလုပ်လို့’ဟု စူပုပ်ပုပ်ဆိုသည် ။

ခေါလေးက သူ့လည်း ဘယ်သူမှ မမေးဘဲနှင့် မုယာတို့ ရှေ့မှာ အချင်းချင်း နာမည်မခေါ်မိစေဖို့ တိုင်ပင်ထားကြောင်းတွေ ရှင်းပြနေသည် ။ သူကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ပြုံးနေလေ၏။

ကြာတော့ ဝင်းဝင်းမျက်နှာ စူပုပ်ပုပ်ကြောင့် ထင်သည် ။ ရှည်ကြီးက မနေနိုင်ဘဲ အလကား စတာပါဟု အစပျိုးသည် ။ ပြီးတော့မှ ...

"ကျွန်တော်တို့ က ပြောချင်တာကြာပြီ။ ခင်ဗျားတို့ မမေးတော့ ခက်နေတာဗျ"

ဟု ရယ်ကျဲကျဲဆိုသည်။

"ကျွန်တော်က ထိန်တောက်၊ စောစောကခေါ်လိုက်တော့ သိပြီးရော ပေါ့၊ သူက ဘုန်းမြင့်၊ ဟိုဘက်ကကောင်က..."

သူတို့ နာမည်များကို တိုရေရှားရေလာလုပ်နေတာမို့ မုယာက ပြီးရဲ့ပြီးသော်လည်း ကျန် သုံးယောက်က အကျယ်ကြီး လှောင်ရယ်ပစ် လိုက်ကြ၏။

ရှည်ကြီးက မိတ်ဆက်နေရင်း မျက်နှာငယ်လေး ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ အားတင်းလိုက်ပုံနှင့် ခပ်တည်တည်ပင် ဟိုဘက်ကကောင်က "ဝင်းသွင်" ဟု အတင်းမိတ်ဆက် လိုက်လေသည်။

"ဒီက ဝင်းဝင်းနဲ့ ဝင်းချင်းဆင်တယ်။ ရေစက်ပေါ့ဗျာ"

ဝင်းဝင်းတို့ အံ့အားသင့်ကာ အရယ်ရပ်သွားကြ၏။

ဖြူဖြူက ကောက်ကာငင်ကာ 'တကယ်လား'ဟု မေးလိုက်သည်။

"ဘာကိုပြောတာလဲဗျ။ တကယ်လားဆိုတာ"

"သူ့နာမည်လေ ကိုဝင်းသွင်"

"ဝင်းသွင်မို့ ဝင်းသွင်ပြောတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ထိန်တောက်ဆိုတာလဲ တကယ်ပဲ။ ဘုန်းမြင့် ဆိုတာလဲ အမည်မှန်ပဲ။ လူကို အယုံအကြည်နည်း လိုက်တာဗျာ။ မှတ်ပုံတင်ပြရမလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ"

"ရှင့်ပုံက ယုံရတာမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ဟောဗျာ...သေရောဘဲ"

ထုံးစံအတိုင်း ရှည်ကြီးညည်းတော့ ရယ်ဖြစ်ကြသည်။

"ဝင်းဝင်းနာမည်က ဝင်းဝင်းသွင်လေ၊ ဒါကြောင့် ဖြူတို့ က ရယ်တာ"

"ဟာ...ဒါဆို ဆင်တာတောင် မဟုတ်ဘူး ပေါ့"

ရှည်ကြီးက ပြောရင်း 'တိုက်ဆိုင်မှုလေးတွေ တိုက်ဆိုင်မှုလေးတွေ' ဟု ရေရွတ် ရယ်မောလိုက်၏။ ရယ်သံတွေကြားထဲမှာ ခေါလေးက စိတ် ညစ်စွာ ခေါင်းကုတ်လိုက်သည် မို့ ပိုပြီး ရယ်ချင်စရာဖြစ်နေရသည် ။

နှစ်ဖွဲ့ပေါင်းပြီး ရယ်မောဆူညံနေတာမို့ အတန်းထဲမှာ ကျယ်လောင် အုပ်စု ဖြစ်နေရ၏။ တခြားသူတွေ ကြည့်နေတာ သတိထားမိမှ အကုန် လုံး တိုင်ပင်ထားသလို အသံလျော့ပစ်လိုက်ကြ သည် ။

ထိုနေ့က ညနေဘက် အတန်းချိန်အပြီးအထိ သူတို့ မပြန်ဘဲ စကားပြောနေကြ၏။

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း စေ့စေ့မကြည့်ရဲစွာ ရင်ခုန်လိုက် မောရင်းက ခုမှ သိရှိရသော သူ့အမည်လေးကို မုယာရင်ထဲ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရေရွတ်ကြည့်နေမိလေသည် ။
